

HARRY POTTER

A METODY RACIONALITY

Eliezer Yudkowsky

Contents

<i>Nově vzniká i #HPaMR jako audiokniha.</i>	2
---	---

Toto je kapitola ze 4. knihy fanfiction Harry Potter a Metody racionality. Tato kniha už je k dispozici celá a stejně jako všechny ostatní knihy ji můžete stáhnout na <https://archetypal.cz/HPaMR>. Seznam samostatných kapitol 4. knihy je [tady](#).

Jestli se vám [#HPaMR](#) líbí, budeme vděční za sdílení! Kniha i překlad jsou výtvozem nadšení a musí být k dispozici zdarma. Všechny ochranné známky náleží J. K. Rowlingové.

Nově vzniká i [#HPaMR](#) jako audiokniha.

Byla sobota, čtvrtého dubna roku 1992.

Pan a Paní Davisovi seděli v jisté speciální části bradavického famfrpálového hlediště a vypadali dost nervózně – i když dnes polstrovaná sedátka nevzhlížela k létajícím košťatům, ale spíše shlížela na obrovský čtverec něčeho, co se podobalo pergamenu; obří bílá nicota, která se brzy rozsvítí záběrem na trávu a vojáky. Teď ukazovala jen nudně šedou barvu okolní zamračené oblohy. (Vypadalo to na bouřku, i když kouzelníci zodpovědní za počasí slíbili, že až do setmění pršet nebude.)

Obvyklá starověká bradavická tradice říkala, že rodiče se mají Držet Dál – z toho samého důvodu, proč se netrpělivým dětem říkalo, ať nechodí do kuchyně a nepletou se kuchařům pod nohy. Jediným důvodem pro možné setkání

rodiče s učitelem bylo, pokud byl učitel toho dojmu, že se rodič řádně nevyvíjí. Chtělo to skutečně neobvyklou situaci, aby bradavičtí nabyli dojmu, že by se oni museli ospravedlnit vám. Obecně řečeno, za bradavickou správou stál v jakékoli situaci fakt, že oni mají osmi set letou důstojnou minulost a vy... ne.

A tak se stalo, že pan a paní Davisovi jen se značnou nervozitou trvali na audienci u zástupkyně ředitele, profesorky McGonagallové. Bylo obtížné sebrat to správné množství pobouření, když jste čelili té samé vážené čarodějce, které vás před dvanácti lety a čtyřmi měsíci potrestala dvěma týdny po škole, když vás přistihla přesně při počínání Tracey.

Na druhou stranu, na odvaze panu a paní Davisovým přidávalo vzteklé mávání výtiskem Jinotaje, jehož titulky – v jasném, tučném, lehce spatřitelném písmu pro celý svět – zněl:

DOHODA S POTTEREM?

BONESOVÁ, DAVISOVÁ, GRANGEROVÁ

VYDĚŠENÝ MILOSTNÝ TROJÚHELNÍK

A tak si pan a paní Davisovi mezi havraspárskými famfrpálovými lavicemi prohádali cestu až do fakultního boxu, kde právě teď byli usazeni s krásným výhledem na začarované obrazovky profesora Quirrella, takže teď oba dva mohli na vlastní oči spatřit „Co se to u pominutých ponožek, prosím promiňte ten výraz, v téhle škole děje, paní zástupkyně McGonagallová!“

Po levici pana Davise seděl další znepokojený rodič, muž s

bílými vlasy a v elegantním černém obleku bezkonkurenční kvality, jistý Lucius Malfoy, politický vůdce nejsilnější strany ve Starostolci.

Po levici lorda Malfoye seděl pohrdavě se usmívající aristokrat se zjizvenou tváří, který jim byl představený jako lord Jugson.

Potom, po levici lorda Jugsona, následoval postarší, ale ostražitě vypadající pán jménem Charles Nott, o kterém se říkalo, že je téměř tak bohatý jako lord Malfoy.

Po pravici paní Davisové seděla pohledná lady a ještě pohlednější lord ze vznešeného a starodávného rodu Greengrassů. Optikou kouzelníků byli mladí, odění do šedých hedvábných hábitů s malými temnými smaragdy vpletenými do tvarů stébel trávy. Lady Greengrassová byla považována za hlavní jazýček na vahách ve Starostolci, když se její matka své role tamtéž až překvapivě rychle vzdala. Její okouzlující manžel, přestože jeho rodina nebyla sama o sobě urozená ani bohatá, zasedal v Bradavické správní radě.

Po jejich pravici byla stará čarodějka s širokou bradou, která vypadala, že má neuvěřitelně tuhý kořínek, a která si s paní a panem Davisovým potřásla rukou bez jakékoli povýšenosti. Jednalo se o Amélii Bonesovou, ředitelku Odboru pro uplatňování kouzelnických zákonů.

Po Amélii na pravici seděla postarší paní, která postavila na hlavu celý módní průmysl kouzelnické Británie tím, že do svého klobouku začlenila živého supa, jistá Augusta Longbottomová. Přestože nebyla oslovována jako ‚lady‘, madam Longbottomová držela plná práva rodiny Longbottomů, dokud jejich poslední potomek nebude

plnoletý, a byla považovaná za prominentní opoziční postavu Starostolce.

Po boku madam Longbottomové nebyl posazen nikdo jiný než Nejvyšší Divotvůrce Albus Percival Wulfric Brian Brumbál, legendární vítěz nad Grindelwaldem, ochránce Británie, znovu objevitel legendárních dvanácti užití dračí krve, nejmocnější kouzelník na světě a tak dále.

A konečně daleko napravo jste mohli spatřit záhadného bradavického učitele obrany, Quirinuse Quirrella, který se zády opíral o polstrované sedátko jako by odpočíval; vypadal naprosto a přirozeně uvolněně v oné exkluzivní společnosti kvóra bradavické správní rady, jejíž členové se zde v tuto krásnou sobotu sešli, aby se dozvěděli, co se to u pomínutých ponožek děje v Bradavicích obecně a s Dracem Malfoyem, Theodorem Nottem, Dafné Greengrassovou, Susan Bonesovou a Nevillem Longbottomem konkrétně. Jméno Harryho Pottera bylo též hojně diskutováno.

Oh, a samozřejmě nesmíme zapomenout na Tracey Davisovou. Obočí ředitelky Bonesové se v jistém zájmu pozvedlo, když jí byl mladý pár představen jako její rodiče. Lord Jugson jim věnoval krátký, nevěřící pohled, než se od nich s odfrknutím otočil. Lucius Malfoy je pozdravil zdvořile, jeho úsměv obsahoval náznak pochmurného pobavení smíšeného s lítostí.

Pan a paní Davisovi, kteří měli v Gringottovic trezoru uložených celých svých tři sta galeonů, jejichž poslední projev jakékoli důležitosti bylo dotknout se hůlek ve jménu ministra Popletala, a kteří pracovali on v prodejně lektvarů a ona ve výrobě všechnohledů, se v nehybně vzpřímené pozici na svých polstrovaných sedátkách pevně tiskli jeden ke druhému a přáli si, aby si bývali na sebe vzali lepší

hábity.

Nebe nad nimi tvořila pevná masa mraků, rozptýlených do tmavší a světlejší šedi a zachmuřených způsobem, který sliboval bouřky; žádný záblesk ani vzdálený náznak hromu se zatím neozval, a spadlo jen pár výhružných kapek.

Sluníčkový regiment pochodoval přes jistý les až do svého oficiálního startovacího místa, i když se jednalo spíš o pomalou chůzi než o pochod – nikdo by se nechtěl unavit dřív, než bitva vůbec začne, a dubnové větry byly provokativně vlhké i přesto, že byly studené. Před nimi přizpůsoben jejich rychlosti ve vzduchu pomalu plul žlutý plamen.

Zatímco pochodovali šedým světlem lesa, Susan Bonesová opakovaně vrhala znepokojené pohledy po sluníčkové generálce. Zdálo se, že Hermionou opravdu otrásl Snapeův výpad proti ní. Hermiona dokonce zmeškala i oficiální plánovací schůzi Sluníčkového regimentu, což by se ještě dalo pochopit, ale potom, co se jí Susan později zastala, Hermiona jen vykoktala, že ztratila přehled o čase, což u ní nebyla zrovna normální omluva, nemluvě o tom, že vypadala vyčerpaně a vyděšeně jako by strávila tři dny zavřená na záchodě s mozkomorem. Dokonce i teď, když by pozornost sluníčkové generálky měla být soustředěná na nastávající bitvu, havraspárčin pohled stále přelétával do všech směrů, jako by čekala, že z křoví vyskočí temní kouzelníci a obětují ji.

„Zákaz mudlovských artefaktů pořádně zkrouhl naše možnosti,“ řekl Anthony Goldstein zarputilým tónem, kterým byl zvyklý dávat najevo pesimismus. „Napadlo mě,

že bysme mohli přeměnit sítě, co bysme na ně hodili, ale –“

„To by nestačilo,“ řekl Ernie Macmillan z Mrzimoru a zavrtěl hlavou. Vypadal ještě vážněji než Anthony. „To by bylo, jako bysme po nich vrhli kletbu, *uhnou*.“

Anthony přikývl. „To sem si taky říkal. Seamusi, napadá tě něco?“

Bývalý poručík z Chaosu mezi své nové sluníčkové spolubojovníky nezapadal a vypadal docela nervózně.

„Promiňte,“ řekl nově jmenovaný kapitán Finnigan. „Jsem spíš dobrej na hlavní strategii.“

„*Já* jsem tu přes strategii,“ řekl Ron Weasley, zněl vykolejeně.

„Jsou tu *tři* armády,“ řekla sluníčková generálka kysele, „to znamená, že bojuje proti dvěma armádám najednou, to znamená, že potřebujeme víc než jednoho stratéga, a to znamená, že chci, abys sklapnul, Rone!“

Ron se na svou generálku překvapeně a znepokojeně podíval. „Hej,“ řekl Nebelvír uklidňujícím hlasem, „neměla by sis Snapea pouštět tak moc k těl –“

„Co vy si myslíte, že bysme měli udělat, generálko?“ řekla Susan velmi rychle a hlasitě. „Chci říct, vlastně nemáme žádný opravdový plán.“ Jejich oficiální plánovací setkání *dokonale* selhalo, když tam Hermiona nebyla a Ron i Anthony si oba mysleli, že mají velení.

„To opravdu potřebujeme plán?“ zeptala se sluníčková generálka trochu rozptýleně. „Máme tebe a mě a Levanduli a Parvati a Hannah a Dafné a Rona a Ernieho a Anthonyho a

kapitána Finnigana.“

„To –“ začal Anthony.

„To zní jako docela dobrá strategie,“ Ron souhlasně přikývl. „Teď máme stejně silných vojáků jako obě další armády dohromady. Chaosu zbývá jen Potter a Longbottom a Nott a, no, Zabini, asi –“

„A Tracey,“ řekla Hermiona.

Několik lidí nervózně polklo.

„Přestaňte,“ řekla Susan ostře. „Generálka chce jen říct, že je to jen trénovaná členka Sp.O.H.Ro.Če.“

„Ale stejně,“ řekl Ernie, otočil se, aby nervózně pohlédl na Susan. „Radši byste se měla přidat ke skupině, která půjde bojovat proti Chaosu, kapitánko Bonesová. Víím, že nemůžete použít svoje dvojité magické síly, pokud nevinní nejsou v ohrožení, ale, no – pro případ, že by se slečna Davisová vymkla kontrole a pokusila se pozřít něčí duši –“

„Zvládnou ji,“ řekla mu Susan uklidňujícím hlasem. Po pravdě, Susan aktuálně nebyla vyměněná za metamorfomága, ale Tracey stejně tak asi nebyla proměněným Brumbálem, nebo čím.

Kapitán Finnigan zanotoval hlubokým, tak trochu dunivým hlasem, „Shledávám váš nedostatek skepticizmu znepokojivým.“ Pozdvihl ruku, kde se jeho palec s ukazováčkem skoro dotýkaly, a ukázal na Ernieho. Anthony Goldstein z nějakého důvodu dostal záchvat kašle. „Co to má znamenat?“ řekl Ernie.

„To tak generál Potter občas říká,“ řekl kapitán Finnigan. „Zvláštní, když se poprvý přidáte k Legii Chaosu, připadá vám všechno šílený, ale po několika měsících si uvědomíte, že šílení jsou vlastně všichni, kdo v Legii Chaosu *nejsou* –“

„Říkám,“ řekl Ron hlasitě, „že to zní jako dobrá strategie. Nic nebudeme přeměňovat, neunavíme se, zvládneme všechno co po nás hodí, a pak je prostě převálcujem.“

„Fajn,“ řekla Hermiona. „Uděláme to tak.“

„Ale –“ řekl Anthony a vrhl pohled po Ronovi. „Ale generálko, Harry Potter má ve své armádě šestnáct lidí. Draci a my máme každý po dvaceti osmi. Harry to ví, ví, že musí přijít s něčím neuvěřitelným –“

„Jako třeba?“ chtěla vědět vystresovaná Hermiona. „Pokud nevíme, co plánuje, aspoň můžeme šetřit magii na hromadné seslání *Finities*. Jako jsme to měli udělat posledně!“

Susan se zlehka dotkla Hermionina ramene. „Generálko Grangerová?“ řekla Susan. „Myslím, že byste si měla před bitvou dopřát odpočinek.“

Čekala, že se s ní Hermiona bude hádat, ale ta jen přikývla a pak se dala do kroku trochu rychleji a s očima pořád upřenýma na les a občas na oblohu se odpojila od sluníčkové skupiny oficiálních důstojníků.

Susan ji následovala. Nesmělo to vypadat, jako by sluníčková generálka byla vyloučena ze své vlastní skupiny důstojníků.

„Hermiono?“ řekla Susan tiše, když už kousek ušly. „Musíš

se soustředit, tady nevelí Snape, ale profesor Quirrell, a ten nedovolí, aby se tobě nebo někomu stalo něco špatného.“

„Nepomáháš,“ řekla Hermiona roztrěseně. „Vůbec nepomáháš, kapitánko Bonesová.“

Obě dvě zrychlily krok, minuly pár dalších vojáků, zkontrolovaly okraje pochodu a okolní stromy.

„Susan?“ řekla Hermiona stísněně když se dostaly ještě dál od všech ostatních. „Myslíš, že Dafné má pravdu? Že Draco Malfoy něco plánuje?“

„Ano,“ řekla Susan okamžitě, aniž by se nad tím zamyslela. „To je jasný z toho, že jeho jméno obsahuje písmena M-A-L-F-O a Y.“

Hermiona se rozhlédla kolem, jako by se chtěla ujistit, že je nikdo nesleduje, i když to samozřejmě byl zároveň úžasný způsob, jak ostatní upozornit, aby vám věnovali pozornost. „Mohl by za tím, co Snape udělal, stát Malfoy?“

„Snape by mohl stát za Malfoyem,“ řekla Susan zamyšleně, vzpomněla si na ty rozhovory u večeře, které slyšela u své babičky, „nebo by Lucius Malfoy mohl stát za nimi oběma.“ Susan zamrazilo, když ji to napadlo. Najednou jí začalo připadat mnohem pošetilejší domlouvat Hermioně, aby se víc soustředila na blížící se bitvu. „Proč, narazila jsi na nějakou stopu?“

Hermiona zavrtěla hlavou. „Ne,“ řekla havraspárka tónem, který zněl, jako že je jí do breku. „Jen - jen jsem nad tím sama přemýšlela - to je všechno.“

Pod šedivou oblohou na předem určeném místě v lese poblíž Bradavic čekal Dračí generál a Dračí armáda na místě, kam je rudý plamen dovedl.

Po Dracově boku stála Padma Patilová, jeho druhá ve velení, která jednou, když byl Draco omráčen, vedla celou Dračí armádu. Za Dracem stál Vincent, Crabbův syn, z rodiny, která Malfoyovým sloužila tak dlouho, jak jen paměť sloužila; svalnatý kluk byl v pozoru jako vždycky, ať už se nějaká bitva konala nebo ne. Ještě dál Gregory z rodu Goylů čekal hned vedle jednoho ze dvou košťat, která Dračí armáda dostala; přestože Goyleovi Malfoyům nesloužili tak dlouho jako Crabbovi, ještě to neznamenal, že v tom nebyli tak dobří.

A po Dracově levici teď stál jistý Dean Thomas z Nebelvíru, mudlovský šmejda nebo možná smíšeného původu, protože o svém otci nic nevěděl.

Poslat Deana Thomase Dračí armádě bylo z Harryho pohledu promyšlené, tím si Draco byl jistý. Tři další vojáci, kteří také přestoupili z Chaosu do Dračí armády, ho pozorovali jako ostříž. Vyčkávali, jestli bývalého poručíka jakkoli urazí.

Někdo by to mohl nazvat sabotáží, ale Draco věděl, na čem je. Harry taky poslal poručíka Finnigana Sluníčkovému regimentu, a to i přesto, že profesor Quirrell požadoval, aby se Harry vzdal jen *jednoho* poručíka. To byl také úmyslný krok, který měl všem vyjasnit, že Harry se *nevzdává* svých nejméně oblíbených vojáků.

V každém případě pro Draca by mohlo být jednodušší

vyhrát loajalitu svých nových vojáků, kdyby si mysleli, že o ně Harry nestojí. Jinak řečeno... no, nebylo lehké to popsat. Harry mu dal dobré vojáky s nedotčenou sebedůvěrou, ale to nebylo *všechno*. Harry projevil laskavost vůči svým vojákům, ale to taky nebylo *všechno*. Nešlo jen o to, že to je od Harryho fér, šlo o to že... jste si nemohli pomoci a museli jste to srovnat se způsobem, jakým by k tomu přistupovali ve Zmijozelu.

Takže Draco pana Thomase ani v nejmenším neurazil, ale rovnou si ho postavil po boku, podřízeného jen sobě, Padmě a nikomu jinému. Byl to test, jak Draco řekl panu Thomasovi a všem ostatním, ne povýšení. Pan Thomas bude muset ukázat, že je té hodnosti v Dračí armádě hodný, ale dostane k tomu šanci a ta šance bude fér. Pan Thomas vypadal překvapeně z formálnosti toho všeho (v Chaosu, jak Draco zaslechl, si na formalitu nepotrpěli), ale ten nebelvírský kluk se po tom trochu narovnal a přikývl.

A pak, když se panu Thomasovi při dračích trénincích dařilo, byl povolán do strategické sezení v obrovské kanceláři Dračí armády. Po několika minutách sezení se Padma zeptala – jako by to byla naprosto normální otázka – jestli pan Thomas nemá nějaký nápad, jak porazit Legii Chaosu.

A ten Nebelvířan vesele prohlásil, že Harry předvídal, že generál Malfoy přiměje jednoho ze svých vojáků, ať se na tohle zeptá, a že má od Harryho vyřídít, že by se generál Malfoy měl zeptat sám sebe, kde leží jeho relativní výhoda – co Draco Malfoy dokáže, nebo co Dračí armáda dokáže, v čem by se jim Legie Chaosu nevyrovnala – a pak toho využít jak jen to půjde. Dean Thomas nedokázal přijít na to, co by tou výhodou mohlo být, ale kdyby ho nakonec přece jen *napadlo*, jak Chaos porazit, podělil se o to. Přesně jak mu Harry nařídil.

Ach jo, pomyslel si Draco, protože si nemohl povzdechnout nahlas. Ale byla to dobrá rada, a Draco ji uposlechl. Usadil se s pergamenem a brkem ke stolku ve své ložnici a vypisoval všechno, co by mohlo představovat výhodu.

A, téměř k Dracovu vlastnímu překvapení, dostal nápad, opravdový nápad. Vlastně rovnou dva nápady.

Lesem se rozezněl zvon a zněl jaksi ještě zlověstněji než předtím. Přesně v tom okamžiku dva letci zvolali „Vzhůru!“, vyhoupli se na košťata a zamířili nahoru k šedé obloze.

Pan a paní Davisovi se teď trochu opírali jeden o druhého, spíš z vyčerpání než proto, že by se jejich napětí jakkoli uvolnilo. Před nimi tři velká okna na obrovském bílém pergamenu ukazovala - jako kdyby šlo o otvory do lesa - tři armády na pochodu. Nižší okna ukazovala šest studentů na košťatech a roh pergamenu ukazoval pohled na celý les, kde svítící tečky značily armády a zvědy.

Okno ke Sluníčkům ukazovalo generálku Grangerovou a její kapitány spolu s několika dalšími mladými čarodějkami, jak pochodují uprostřed Sluníčkového regimentu, chráněni *Contegem*. Ve Sluníčkovém regimentu, jak učitel obrany poznamenal, moc dobře věděli, že pokud jde o zkušené vojáky, získali teď silnou výhodu, a chtějí teď tyto vojáky bránit před překvapivým útokem. Kromě toho se teď Sluníčkoví vojáci pohybovali vyrovnaným tempem, šetřili si sílu.

Vojáci v armádě generála Malfoye, alespoň ti se slušnými známkami z přeměňování, sbírali listí a přeměňovali je na... no, pokud jste se podívali na Padmu Patilovou, která už

končila, vypadalo to, jako by z jejího listí vznikala levá rukavice s volným řemínkem. (Okno se zaměřilo, aby tohle ukázalo.)

Lord Jugson na obrazovku pohlížel bez jakéhokoli výrazu; ale když promluvil, z jeho hlasu odkapávalo pohrdání. „Co to tvůj syn zkouší, Luciusi?“

Ta v cizině narozená čarodějka, která stála po Dracově pravici, dokončila přeměnu své rukavice, a teď ji přinesla před Dračího generála, jako kdyby šlo o oběť.

„Netuším,“ řekl Lucius Malfoy klidným, avšak o nic méně aristokratickým tónem, „ale věřím, že pro to má dobrý důvod.“

Celá Dračí armáda se na okamžik zastavila, zatímco Padma si rukavici natáhla na levou ruku, utáhla přezku a ukázala to Dracovi Malfoyovi; ten se také zastavil, několikrát se zhluboka nadechl, pozdvihl hůlku, předvedl osm přesných pohybů a zaduněl „*Colloportus!*“

Dračí vojačka natáhla ruku v rukavici, protáhla si v ní prsty a uklonila se Dracovi Malfoyovi, který jí to oplatil mělčí úklonou, i když se při tom dračí generál nepatrně zakymácel. Padma se pak vrátila k Dracově boku a Draci opět začali pochodovat.

„No,“ poznamenala Augusta Longbottomová. „Nemohl by tohle někdo vysvětlit?“ Amélie Bonesová se na obrazovku lehce zamračila.

„Z nějakého důvodu,“ řekl pobavený hlas profesora Quirrella, „se zdá, že potomek Malfoyů je na studenta v prvním ročníku schopný seslat překvapivě silné kouzlo. To

musí samozřejmě být čistotou jeho krve. Dobrý lord Malfoy by určitě neignoroval kouzelné zákony pro nezletilé a nezajistil pro svého syna hůlku ještě před tím, než byl přijat do Bradavic.“

„Radím vám, abyste byl opatrnější, Quirrelle,“ řekl lord Malfoy chladně.

„Ale to já jsem,“ řekl profesor Quirrell. „*Colloportus* nemůže být prolomen *Finite Incantatem*, vyžaduje *Alohomoru* stejné síly. Do té doby bude takto očarovaná rukavice odolná vůči nižším silám, odrazí spací a omračovací zaklínadla. A vzhledem k tomu, že ani pan Potter, ani slečna Grangerová nejsou schopní seslat něco dostatečně silného, je tohle kouzlo na tomto bojišti nezlomitelné. To není původním cílem tohoto kouzla, ani to nebylo záměrem toho čaroděje, který pana Malfoye naučil nouzové kouzlo na uhýbání nepřátelům. Zdá se, že pan Malfoy si osvojuje kreativitu.“

Lucius Malfoy se během řeči učitele obrany narovnal; teď se tyčil v sedu na polstrovaném sedadle, hlavu zdviženou o poznání výš než předtím, a teď promluvil s tichou pýchou. „Bude tím nejlepším lordem Malfoyem, co kdy žil.“

„To je snadné,“ zamumlala Augusta Longbottomová; Amélie Bonesová se uchechtla, stejně jako pan Davis – na nepatrný, osudný zlomek vteřiny. než se přidušeně zakuckal.

„S tím musím souhlasit,“ řekl profesor Quirrell, i když nebylo jisté, na koho navazuje. „Bohužel pro pana Malfoye, v umění kreativity je ještě stále nováčkem, a tak se dopustil klasické havraspárské chyby.“

„A tou je?“ řekl Lucius Malfoy, hlas znovu ledový jako

předtím.

Profesor Quirrell se zaklonil v sedadle, jeho bledě modré oči na chvíli získaly vzdálený výraz, zatímco okna změnila své zaměření. V hlavní obrazovce se záběr přiblížil, aby ukázal pot na Dracově čele. „Je to tak skvělý nápad, až pan Malfoy tak nějak přehlédl jeho pragmatické komplikace.“

„Byl by někdo tak laskav a vysvětlil to?“ zeptala se lady Greengrassová. „Ne všichni z nás jsou experty pokud jde o takové... záležitosti.“

Amélie Bonesová promluvila suchým tónem. „Bude je to ponoukat, aby zachytili kletby, před kterými by normálně jednoduše uskočili. Navíc v tom chytání mají málo praxe. A sesílání tolika kouzel jejich nejsilnějšího vojáka vysílí.“

Profesor Quirrell ředitelce OUKZ věnoval souhlasné částečné přikývnutí. „Přesně jak říkáte, madame Bonesová. Pan Malfoy je nováčkem, pokud jde o nové nápady, a tak když jeden dostane, začne na sebe být pyšný. Ještě neměl dost nápadů, aby bez zaváhání zavrhnul ty, které jsou v jistých ohledech skvělé, ale v jiných velmi nepraktické; ještě nemá tolik důvěry, ve svou schopnost přicházet s lepšími nápady, když je potřebuje. To, co zde vidíme, není, obávám se, nejlepším nápadem pana Malfoye, nýbrž nápadem jediným.“

Lord Malfoy se jednoduše znovu otočil k obrazovkám, jako kdyby učitel obrany pozbyl veškerých práv ke své existenci.

„Ale –“ řekl lord Greengrass. „Co to při Merlinovi dělá Harry Potter –“

Šestnáct zbývajících vojáků Legie Chaosu – nebo spíše patnáct plus Blaise Zabini – sebejistě pochodovalo přes les a jejich boty dusaly po zatím stále ještě suché zemi. Jejich kamuflážní barvy do lesa zapadaly ještě lépe než obvykle, všechny barvy ve světle zataženého dne vybledlé.

Šestnáct legionářů Chaosu proti dvaceti osmi Dračím vojákům a dvaceti osmi vojákům Sluníčkového regimentu.

Většinový názor říkal, že s takhle mizernými šancemi pro ně bude téměř nemožné prohrát. Přeci jen, proti takovým šancím musel generál Chaos přijít s něčím vážně dokonalým.

Na tom, jak každý čekal, že Harry na požádání předvede zázrak, bylo něco děsivého. Znamenalo to, že pokud byste nezvládli udělat nemožné, zklamali byste své přátele a nepodařilo by se vám dostat svému potenciálu...

Harry se ani neobtěžoval stěžovat si profesorovi Quirrellovi, že je pod ‚příliš velkým tlakem‘. Harryho vnitřní model učitele obrany předvídal, že se zatváří opravdu podrážděně a řekne něco jako *Takový problém jste určitě schopný vyřešit, pane Pottere; zkusil jste to vůbec?* a pak mu strhne několik stovek Quirrell bodů.

Z oblohy, kde dvě košťata sledovala jejich pochod, vysoký mladý hlas Tess Walshové vykřikl „Přítel“ a po další chvíli „Zrzavka!“

O několik vteřin později se vojačka, která si vybrala přezdívku Zrzavka, vrátila s oběma rukama plnými žaludů, i v chladném vlhkém vzduchu trochu zpocená, jak běžela až

k Nevillem nalezenému dubu. Zrzavka se přiblížila k místu, kde Shannon, aby nikdo nemusel přeměňovat tašku, držela u krku zavázaný horní díl uniformy. Když Zrzavka natáhla ruce, aby žaludy do uniformy pustila, chaotická Shannon se zachichotala, ucukla uniformou doprava a pak podruhé doleva, když se Zrzavka znovu pokusila žaludy upustit, dokud se nezvalo ostré „Slečno Friedmanová!“ od poručíka Notta, načež si Shannon povzdechla a podržela uniformu bez ucukávání. Zrzavka do uniformy upustila své žaludy a vydala se pro další.

Někde v pozadí Ellie Knightová zpívala svou vlastní verzi pochodové písně Legie Chaosu, a zhruba polovina dalších vojáků se pokoušela přidat, aniž by znala melodii. Poblíž dokončila Nita Berdinová, která měla skvělé známky z přeměňování, další pár zelených slunečních brýlí a podala je Adamu Beringerovi, který je složené zastrčil do kapsy své uniformy. Ostatní vojáci už ty samé zelené brýle měli navzdory zataženému počasí nasazené.

Mohli jste si myslet, že za tímhle vším je nějaké neskutečně komplikované a fascinující vysvětlení... a měli byste pravdu.

O dva dny dříve Harry seděl mezi regály knih ve svém vlastním pohodlném houpacím křesle, které získal z podzemního patra svého kufru, a v krátkém čase mezi vyučováním a večerí tiše dumal. Přemýšlel o moci.

Aby šestnáct vojáků z Chaosu porazilo dvacet osm Sluníček a dvacet osm Draků, potřebovali by na svou sílu nějaký zesilovač. Manévrování mělo své limity. *Musela* existovat nějaká skrytá zbraň a musela být neporazitelná, nebo alespoň přiměřeně nezastavitelná.

Mudlovské artefakty teď byly v bradavických pseudobitvách

zakázané, zapovězené ministerským výnosem. A pokud šlo o možnost najít nějaké chytré a neobvyklé kouzlo, problém byl v tom, že dvojnásobně velká armáda na vás mohla čistě a prostě sesílat *Finite*, ať už se budete snažit o cokoli. Sluníčkovému regimentu mohlo ujít jejich přeměněné brnění, ale potom, co na to profesor Quirrell poukázal, už to neuteče nikomu. A *Finite Incantatem* bylo protikouzlo postavené na prosté síle, protože vyžadovalo alespoň tolik magie, kolik potřebovalo kouzlo, které mělo rušit... což, pokud jste byli výrazně v menšině, z toho dělalo úplně novou vojenskou výzvu. Nepřítel by mohl udělat *Finite* na cokoli, o co se pokusíte, a stále mít dost magie na štíty a prudkou palbu uspávacích kouzel.

Pokud byste tedy, nějakým způsobem, nedokázali probudit potenciál, který ležel za hranicemi běžné síly bradavických prvňáků, něco tak silného, že by nepříteli *Finite* nepomohlo.

A tak se Harry zeptal Nevilla, jestli někdy neslyšel o nějakých *drobných, bezpečných* obětních rituálech –

A pak, když přestalo všechno to ječení a křik, se Harry přestal snažit hádat o neporušitelných přísahách a prostě celou tu věc vzdal jako z hlediska vztahů s veřejností neřešitelnou, a náhle si uvědomil, že nic takového ani dělat nemusí. Vždyť v běžných bradavických hodinách vás učili, jak pracovat s potenciálem, který dalece přesahuje vaši vlastní sílu.

Občas, když jste se na něco dívali přímo, jste si neuvědomili, na co přesně se díváte, dokud jste si náhodou nepoložili tu správnou otázku.

Obrana. Čáry. Přeměňování. Lektvary. Dějiny kouzel. Astronomie. Létání na košťatech. Bylinkářství...

„Nepřítel!“ zaječel hlas nad ním.

Bylo dobře, že Neville Longbottom neměl to nejmenší ponětí, že ho babička sleduje. Měl by se víc na pozoru při řvaní děsivých bitevních pokřiků z plných plic, zatímco každé tři vteřiny sesílal *Luminos*, zatímco se řtil hustým lesem po horké stopě Gregoryho Goyla.

(„Ale –“ řekla Augusta Longbottomová, její výraz ukazoval téměř tolik údivu jako znepokojení. „Ale Neville se bojí výšek!“)

(„Ne všechny strachy přetrvávají,“ řekla Amélie Bonesová. Stará čarodějka raději zkoumavý pohled věnovala velké obrazovce než jim. „Nebo možná našel odvalu. Ve finále je to jedno a to samé.“)

Červený záblesk –

Neville téměř narazil do stromu, ale dokázal uhnout; a pak Neville nějak taky dokázal uhnout *téměř* všem větvím, než ho trefily do tváře.

Košťe pana Goyla se teď víc a víc vzdalovalo – přestože oba dva letěli na tom samé koštěti a pan Goyle vážil víc, Neville víc a víc zaostával. A tak Neville zpomalil, otočil se, zamířil pryč z lesa a znovu zrychlil zpět na místo, kudy stále pochodovala Legie Chaosu.

O dvacet vteřin později – nebyla to dlouhá honička, jen *vzrušující* – byl Neville zpátky mezi Chaosem a sesedl ze svého koštěte, aby se trochu prošel.

„Neville –“ řekl generál Potter. Harryho hlas byl trochu vzdálený, jak opatrně našlapoval lesem s hůlkou stále mířící na téměř dokončenou podobu předmětu který přeměňoval. Blaise Zabini vedle něj pracoval na menší verzi toho samého přeměňování a jak klopýtal, vypadal přitom jako šourající se neživý. „Říkal jsem ti – Neville- nemusíš –“

„Ano, musím,“ řekl Neville. Shlédl dolů na místo, kde jeho prsty svíraly koště, a spatřil, že ne jenom jeho dlaně, ale celé jeho ruce se třásly. Ale pokud někdo jiný v Chaosu hodinu denně neprocvičoval duely s panem Diggorym, a pak netrénovával míření další hodinu v soukromí, pak byl Neville pravděpodobně tou nejlepší volbou pro koště i když jste vzali v úvahu, že nebyl moc dobrým letcem.

„Pěkná podívaná, Neville,“ řekl Theodore jenom v tílku z místa, kde před všemi z nich vedl Legii chaosu lesem.

(Augusta Longbottomová a Charles Nott si vyměnily krátké, udivené pohledy a pak od sebe pohledy odtrhli, jako kdyby se o sebe spálili.)

Neville se několikrát zhluboka nadechl, snažil se uklidnit své ruce, snažil se myslet; Harry možná nebyl tím nejlepším na hlubší strategické myšlení, když byl uprostřed delšího přeměňování. „Pane poručíku Notte, máte nějaký nápad, proč to Dračí armáda zrovna udělala? Přišli o koště-“ Draci boj začali fingovaným výpadem, aby vytvořili rozptýlení, zatímco pan Goyle postupoval; Neville si uvědomil, že tu jsou dvě košťata až když už bylo téměř příliš pozdě. Ale Legie Chaosu toho druhého *dostala*. Proto košťata obvykle neútočila dokud se obě armády nestřetly, protože jinak celá armáda mohla svou palbu soustředit na koště. „A Draci ani nikoho nesestřelili, ne?“

„Ne-e!“ řekla Tracey Davisová hrdě. Teď pochodovala po boku generála Pottera, hůlku pevně sevřenou a očima skenovala okolní les. „Vystřelila jsem prismatickou sféru jen zlomek vteřiny předtím, než by kletba pana Goyla dostala Zabiniho, a když uvážím, jak měl pan Goyle nataženou druhou ruku, myslím, že plánoval sestřelit i našeho generála.“ Zmijozelka se se zlomyslnou důvěrou usmála. „Pan Goyle zkusil prorážecí kletbu, ale ke svému žalu zjistil, že jeho slabá magie se nevyrovná mým novým temným silám, hahahaha!“

Pár vojáků Chaosu se zasmálo spolu s ní, ale Neville otřásl podivný pocit, když si uvědomil, jak těsně Legii Chaosu minula kompletní katastrofa. Pokud by pan Goyle dokázal narušit obě přeměnění –

„Hlášení!“ vyštěkl dračí generál. Dělal co mohl, aby skryl svou únavu potom, co seslal sedmnáct zamykacích kouzel s tím, že další ho ještě čekají.

Gregoryho čelo bylo teď oroseno kapkami potu. „Nepřítel dostal Dylana Vaughana,“ řekl Gregory formálně. „Harry Potter a Blaise Zabini oba přeměňovali něco temně šedého a zhruba kulatého, nemyslím si, že by to bylo dokončené, ale vypadalo to, že to bude velké a duté, něco jako kotlík. Zabini přeměňoval menší než Potter. Nepodařilo se mi jejich přeměňování přerušit, Tracey Davisová mě zablokovala. Neville Longbottom je na koštěti, lítá pořád děsně, ale hodně dobře míří.“

Draco zamračeně poslouchal a pak pohlédl na Padmu a Deana Thomase, kteří oba kroutili hlavami. Neměli tušení, co by mohlo být velké, šedé a zhruba ve tvaru kotlíku.

„Ještě něco dalšího?“ řekl Draco. Pokud by to bylo všechno, přišli o koště zbytečně-

„Viděl jsem ještě další divnou věc,“ řekl Gregory trochu zmateně, „někteří z Chaosu měli na sobě... něco jako ochranné brýle?“

Draco se nad tím zamyslel a nedošlo mu, že se zastavil, a že celá Dračí armáda se automaticky zastavila spolu s ním.

„Bylo na nich něco zvláštního?“ řekl Draco.

„Umm...“ odpověděl Gregory. „Nejspíš byly... nazelenalý? Asi.“

„Dobře,“ řekl Draco. Znovu se dal do kroku a Draci ho následovali. „Tady je naše nová strategie. Proti Legii Chaosu pošleme jen jedenáct Draků, ne čtrnáct. To by mělo stačit, abychom je porazili, teď když můžeme neutralizovat jejich speciální výhodu.“ Byla to sázka, ale občas jste museli sázet, pokud jste v třístranné bitvě chtěli vyhrát.

„Rozlouskl jste plán Chaosu, generále?“ řekl pan Thomas se značným překvapením.

„Co tedy chystají?“ řekla Padma.

„Nemám nejmenší tušení,“ řekl Draco s úšklebkem té nejméně vytříbené samolibosti. „Prostě uděláme to očividné.“

Harry dokončil svůj kotlík a opatrně do něj sbíral žaludy, zatímco hledači kolem pátrali po zdroji vody, který by se dal použít jako vodní základ. Už dřív v lese narazili na časté

závrty a drobné potůčky, takže by to nemělo zabrat dlouho. Další průzkumník přinesl rovný klacek, který by mohl posloužit jako míchadlo, aby Harry nemusel nic přeměňovat.

Občas, když jste na něco přímo hleděli, jste si neuvědomovali, *na co* se to koukáte, dokud jste si nepoložili přesně tu správnou otázku...

Jak získám kouzelnickou sílu, která přesahuje možnosti prvňáků?

Učitel obrany jim jednou vyprávěl výstražný příběh (i když s tolika posměšky a smíchem, že ta hloupost vypadala jako ubohá namísto odvážné a romantické) o jedné druhačce z Krásnohůrek, která ukradla nějaké mimořádně nebezpečné a drahé ingredience, a snažila se připravit Mnoholicný lektvar, aby na sebe mohla vzít podobu jiné dívky. Důvody bude lepší neuvádět. Až na to, že svůj lektvar zvládla kontaminovat *kočičími chlupy*, a pak místo toho, aby ihned vyhledala léčitelku, se schovala na záchodě a doufala, že to pomine. Když ji konečně našli, už bylo moc pozdě na to, aby tu transformaci plně vrátili, a tak byla odsouzena k zoufalému životu polokočičí míšenky.

Harrymu nedošlo, co to *znamená*, dokud ho nenapadla ta správná otázka - ta historika naznačovala, že mladí čarodějové můžou pomocí lektvarů dělat věci, ke kterým by se pomocí kouzel ani nepřiblížili. Mnoholicný lektvar byl jedním z nejsilnějších známých lektvarů... ale tím, co z něj dělalo lektvar na úrovni O.V.C.Í očividně nebyla magická síla, ale to, jak obtížné bylo ten lektvar přesně uvařit a co by se stalo, pokud byste to pokazili.

Nikdo v žádné armádě zatím přípravu žádného lektvaru

nezkoušel. Ale profesor Quirrell by dovolil téměř cokoli, pokud by to bylo něco, co by se dalo udělat v opravdové válce. *Podvádění je dovednost*, poučil je jednou učitel obrany. *Nebo spíše, podváděním prohrávající nazývají dovednost, a dostanete hodně extra Quirrell bodů, pokud ji zvládnete úspěšně.* V principu na přeměnění několika kotlíků a přípravě lektvarů z toho, co jste měli po ruce, nebylo nic nerealistického, pokud jste před bitvou měli dost času.

A tak Harry vylovil svůj výtisk *Kouzelnických odvarů a lektvarů* a začal hledat nějaký bezpečný, ale užitečný lektvar, který by stihl připravit, než bitva začne - lektvar, díky kterému bitvu vyhraju příliš rychle, než aby byl čas na protikouzla, nebo aspoň sešlou kouzla příliš silná, než aby stačilo prvňácké *Finite*.

Občas, když jste na něco přímo hleděli, jste si neuvědomovali, *na co se to koukáte*, dokud jste si nepoložili přesně tu správnou otázku...

Jaký lektvar můžu připravit jen za použití věcí z obyčejného lesa?

Všechny recepty v *Kouzelnických odvarech a lektvarech* potřebovaly alespoň jednu složku z magické rostliny nebo zvířete. Což bylo nešťastné, protože všechny *magické* rostliny a zvířata byla v Zapovězeném lese, ne v bezpečnějších lesích, kde bitvy probíhaly.

Někdo jiný by to v tuhle chvíli mohl vzdát.

Harry listoval stránkami od jednoho receptu k druhému, listoval rychleji a rychleji, jak mu to začínalo docházet a potvrzovalo se mu to, co už četl dřív a teď poprvé *viděl*.

Úplně všechny recepty lektvarů vyžadovaly alespoň jednu magickou část, *ale proč by to tak mělo opravdu být?*

Kouzla nevyžadovala vůbec žádné komponenty; prostě jste vyslovili slova a zamávali hůlkou. Harry považoval lektvary za něco v podstatě podobného. Místo abyste vyslovili slabiky, které z nepochopitelného důvodu spustí kouzlo, jste sebrali nechutné ingredience a čtyřikrát jimi zamíchali po směru hodinových ručiček, a to spustilo kouzelný efekt.

V kterémžto případě, vzhledem k tomu, že většina lektvarů vyžadovala obyčejné ingredience jako třeba dikobrazí ostny nebo podušené slimáky, čekali byste, že některé lektvary budou vyžadovat jen ty obyčejné složky.

Ale místo toho každičký recept v *Kouzelnických odvarech a lektvarech* vyžadoval alespoň jednu část z magické rostliny nebo zvířete - ingredience jako třeba hedvábí z akromantule nebo okvětní lístky venušiny ohnice.

Občas, když jste na něco přímo hleděli, jste si neuvědomovali, *na co se to koukáte*, dokud jste si nepoložili přesně tu správnou otázku...

Pokud bylo vaření lektvaru jako sesílání kouzla, jak to, že jste nepadli vyčerpáním, když jste vytvořili něco tak silného jako lektvar na léčení vředů?

Předminulý pátek Harry při dvou hodinách výuky lektvarů uvažil *lektvar na léčení vředů*... i když šlo o jedno z nejjednodušších léčivých kouzel, pokud jste se o ně pokusili s hůlkou a zaříkávadlem, bylo minimálně na úrovni čtvrtého ročníku. A potom se cítili zrovna tak jako po většině hodin lektvarů, jmenovitě, *nebyli* nijak znatelně magicky vyčerpání.

Harry zaklapl svůj výtisk *Kouzelnických odvarů a lektvarů* a rozběhl se k havraspárské společenské místnosti. Tam Harry našel jednoho sedmáka, který si zrovna dělal domácí úkol z lektvarů na O.V.C.E. a zaplatil mu jeden srpec, aby si od něj na pět minut mohl půjčit *Lektváry nejmocnější*, protože se mu nechtělo běžet až do knihovny, aby si svou teorii mohl potvrdit.

Potom, co zběžně přelétl pět receptů z učebnice pro sedmáky, Harry narazil na šestý návod, na *lektvar ohnivého dechu*, který vyžadoval vajíčka popelce... a kniha varovala, že výsledný oheň nebude žhavější než magický oheň, který daný popelec rozpoutal, když vajíčka kladl.

Harry rovnou uprostřed havraspárské společenské místnosti vykřikl „*Heuréka!*“ a byl přísně napomenut prefektem, který si myslel, že se pan Potter pokouší seslat kouzlo. Nikdo v celém kouzelnickém světě neznal nebo neměl zájem o nějakého starodávného mudlu jménem Archimedes, ani o to, jak pra-fyzikovi došlo, že objem vody vytlačené z vany bude rovný objemu předmětu, který do vany ponořil...

Zákony zachování byly tou kritickou pákou v tolika mudlovských objevech, že by je Harry nedokázal lehce spočítat. V mudlovské technologii jste nemohli zvednout peří jeden metr nad zem, aniž by ta síla *odněkud* přišla. Pokud byste se podívali na roztavenou lávu proudící z vulkánu a ptali se, odkud to teplo jde, fyzik by vám pověděl o těžkých radioaktivních kovech, ve žhnoucím jádru Země. Pokud byste se zeptali, odkud ta radioaktivní síla pochází, fyzik by poukázal na dobu, než se Země zformovala, a na pradávnou supernovu v raných dnech existence naší galaxie, kde se spékala atomová jádra těžší, než byl přirozený limit. Supernova protony a neutrony zmáčkla do těžkého, nestabilního jádra, které část energie supernovy

uvolnilo, když se roztrhlo. Žárovku sytila elektřina, tu sytila jaderná elektrárna, tu sytila supernova... mohli jste tu hru hrát dál a dál, dokud jste nenarazili na Velký třesk.

Magie takhle *nefungovala*, a to bylo řečeno ještě velmi mírně. Postoj magie vůči fyzikálním zákonům, jako třeba zákonu zachování energie, byl někde mezi vystrčeným prostředníčkem a nezaujatým pokrčením rameny. *Aguamenti* vytvořilo vodu z ničeho, alespoň pokud se vědělo; nebylo tu žádné jezero, jehož hladina by po každém seslání poklesla. Bylo to jednoduché kouzlo na úrovni pátého ročníku, kouzelníky nebylo považováno za něco výjimečného, protože stvoření pouhé sklenice vody jim nepřišlo nijak neobvyklé. Nezastávali to ujeté přesvědčení, že váha musí být zachována, že vytvoření jednoho gramu látky se rovná vytvoření 90 000 000 000 000 joulů energie. Harry jednou narazil na vyšší kouzlo, jehož zaříkávadlo *doslova* znělo *„Arresto Momentum!“* a když se Harry zeptal, kam *jinam* se ten pohyb přesune, dostalo se mu jen zmateného výrazu. Stále věnoval zoufalou pozornost nalezení nějakého alespoň *náznaku* principu zachování energie v magii, v jakékoli podobě...

...a to to celou tu dobu bylo přímo před ním, v každé hodině lektvarů. Příprava lektvarů magii *nevytvářela*, ona magii *zachovávala*, proto jste ke každému lektvaru potřebovali alespoň jednu kouzelnou ingredienci. A tím, že jste následovali instrukce, jako třeba otočit čtyřikrát po směru hodinových ručiček a jednou proti, jste podle Harryho hypotézy dělali něco jako malé zaklínadlo, které pozměnilo tvar magie v ingrediencích. (A uvolnili fyzickou formu tak, aby se ingredience jako dikobrazí bodliny plynule rozpustily do požitelné tekutiny; Harry měl silné podezření, že kdyby ten samý recept krok za krokem následovali

mudlové, vznikl by z toho jen hnus plný bodlin.) Vytváření lektvarů ve skutečnosti bylo *tohle*, transformování existujících magických základů. Takže jste po lektvarech byli trošku unavení, ale ne moc, protože jste těm lektvarům nedávali moc sami, jen jste pozměňovali magii, která už tam byla. A to byl důvod, proč byla druhačka schopná uvařit mnoholicný lektvar, nebo se k tomu alespoň přiblížit.

Harry dál listoval *Lektváry nejmocnějšími*, hledal něco, co by mohlo vyvrátit jeho nablýskanou novou teorii. Po pěti minutách tomu staršímu klukovi hodil další srpec (přes jeho protesty) a listoval dál.

Lektvar obří síly vyžadoval, aby obroun rozšlapal blátoplazy, které jste měli vmíchat do lektvaru. Což, jak Harrymu po chvílce došlo, bylo divné, protože samotní blátoplazi takhle mocní nebyli, byli jen... velmi, velmi rozmačkaní, když s nimi ten obroun skončil.

Další recept říkal ‚dotkněte se toho kovaným bronzem‘, tj. vemte svrček do kleští a přejeďte jím po povrchu lektvaru; kniha varovala, že pokud byste ten svrček celý namočili, lektvar by se mohl přehřát a z kotlíku přetéct.

Harry na ty recepty a jejich varování zíral, formuloval si druhou a ještě divnější hypotézu. Samozřejmě, že to nebude tak jednoduché, že výroba lektvarů jen vyžaduje magický potenciál skrytý v ingrediencích, podobně jako mudlové poháněli auta spalováním benzínu. Magie by nemohla být takhle rozumná...

A pak Harry zašel za profesorem Kratiknotem – protože profesora Snapea nechtěl potkat mimo vyučování – a Kratiknotovi řekl, že by chtěl vynalézt nový lektvar, a že ví, jaké by jeho ingredience a účinky měly být, ale že netuší,

jak přijít na správný míchací postup -

Když už profesor Kratiknot přestal zděšeně ječet a běhat v malých kolečkách, byla povolána profesorka McGonagallová, aby za pomoci urputného výslechu Harryho ujistila, že v tomhle případě je naprosto normální a důležité, aby jim sdělil svou tajnou teorii, se ukázalo, že Harry nepřišel na žádný nový, originální objev, ale jednoduše znovuobjevil magický zákon tak prastarý, že se nevědělo, kdo jej formuloval jako první.

Lektvar spotřebuje to, co je do něj investováno při stvoření jeho ingrediencí.

Žár skřetí kovárny, který stvořil bronzový svrček, obrounova síla, která rozdrtila blátoplazy, magický oheň, který zrodil popelce: všechny tyhle potenciály mohly být přivolány, zpřístupněny a přetvořeny procesem podobným čarování, kdy se ingredience míchaly přesně danými způsoby.

(Z mudlovského úhlu pohledu to bylo jen *zvláštní*. Vyšinutá verze termodynamiky vynalezená někým, kdo si myslel, že život by měl být *fér*. Z mudlovského úhlu pohledu onen žár při kování svrčku do toho bronzu nepřešel, jen se rozptýlil do okolí, stal se něčím čím dál méně dostupným. Ale energie byla zachována, nemohla být ani stvořena ani zničena, jen se vždy zvýšila *entropie*. Ale kouzelníci tímhle způsobem nepřemýšleli; pokud jste na výroby svrčku vynaložili nějaké úsilí, pak, z jejich pohledu, bylo logické, že přesně to samé množství úsilí jste mohli dostat zpět. Harry se pokusil vysvětlit, proč tohle znělo podivně pro někoho s mudlovskou výchovou, a profesorka McGonagallová se vyvedena z míry zeptala, proč by mudlovská perspektiva měla být lepší než perspektiva kouzelníků.)

Základní princip vytváření lektvarů neměl žádné jméno ani zavedené vysvětlení, protože pak by vás mohlo pokoušet to někam zapsat.

A ti, kdo by neměli dost moudrosti na to, aby zákon sami odhalili, by si to mohli přečíst.

A dostali by spoustu geniálních nápadů na vytvoření nových lektvarů.

A pak by skončili jako dívkočky.

Harrymu bylo jasně řečeno, že tento svůj objev po příští bitvě nebude sdílet ani s Nevillem, ani s Hermionou. Harry se pokusil poznamenat něco ve smyslu, že Hermiona teď není ve své kůži a tohle by byla přesně ta věc, která by ji zvládla rozveselit. Profesorka McGonagallová mu nekompromisně řekla, ať na to ani nemyslí, a profesor Kratiknot pozvedl svoje maličké ruce a udělal gesto, jako kdyby lámal hůlku vedví.

I když oba dva profesoři byli dost laskaví, aby navrhli, že pokud si pan Potter myslí, že ví, co by ty lektvarové ingredience mohly být, mohl by vyhledat už existující recepty, které se o něco takového snaží; a profesor Kratiknot vyjmenoval několik svazků v bradavické knihovně, které by se daly použít...

Ta obrovská, pergamenu podobná obrazovka teď les ukazovala z ptačí perspektivy, takže sotva šlo rozeznat zakamuflované obrysy tří armád, rozdělených každá do dvou skupin, které se přibližovaly třístranné bitvě.

Sedadla famfrpálového stadionu se teď rychle plnila těmi snáze znuděnými diváky, kteří chtěli vidět jen bojové finále a přeskočit všechny ty nudné části, které k tomu vedly. (Pokud s bitvami profesora Quirrella bylo něco v nepořádku, většina se shodovala, že jeho podívaná, jakmile začala, nevydržela ani zdaleka tak dlouho jako famfrpálové zápasy, když konečně došlo na věc. Na tohle profesor Quirrell odpověděl jen *Prostý realismus*, a tím to skončilo.)

V tom obrovském okně – teď šlo jen o jednu obrazovku shlížející z velké výšky – se rozptýlené skupiny maličkých kamuflážovaných postav přibližovaly.

A přibližovaly.

Téměř se dotýkaly –

Obrovská bíle pergamenová obrazovka ukazovala začátek bitvy mezi Sluníčky a Chaosem, ječící dav dětí se smajlíky na hrudích běžel a valil se kupředu s pozdvíženými *Contego* štíty a výkřiky „*Somnium!*“ zpoza nich –

Dokud jeden z nich zděšeným hlasem nevykřikl „*Prismatis!*“, čímž se celý útok rázem zastavil před zdí třpytící se síly, která se před nimi objevila.

Zpoza stromů vyšla Tracey Davisová.

„Přesně tak,“ řekla Tracey hlubokým a pochmurným hlasem, zatímco hůlkou mířila na bariéru. „Měli byste se mě bát. Jsem Tracey Davisová, temná pání! A to ‚pání‘ je fakt P-Á-N-I, s dlouhým a krátkým!“

(Amélie Bonesová, ředitelka Odboru pro uplatňování kouzelnických zákonů, vysílala tázavé pohledy k panu a paní Davisovým, kteří oba vypadali, že si úpěnlivě přejí na místě zemřít.)

Za prismatickou bariérou teď probíhala mezi sluníčkovými vojáky tichá hádka. Vypadalo to, že jeden z vojáků dostává kartáč od několika dalších.

Pak, o chvílku později, sebou trhla Tracey.

Ze sluníčkové skupiny předstoupila Susan Bonesová.

(„Božítku,“ řekla Augusta Longbottomová. „Co se to vaše praneteř v Bradavicích naučila?“)

(„To netuším,“ řekla Amélie Bonesová klidně, „ale pošlu jí čokoládovou žabku a instrukci, aby se rozhodně naučila víc.“)

Prismatická bariéra zmizela.

Sluníčkoví vojáci se znovu vrhli vpřed do útoku.

Tracey vykřikla vysokým napjatým hlasem „*Inflammaré!*“ a sluníčkový útok se znovu prudce zarazil, když ve směru, kterým mířila Traceyina natažená hůlka, vzplanul pruh vysušené trávy, a o okamžik později Susan Bonesová zaječela „*Finite Incantatem!*“ a plameny pohasly, rozzářily se a znovu pohasly, jak mezi sebou jejich vůle bojovaly. Ostatní vojáci zvedli hůlky a namířili na Tracey a přesně v tom okamžiku se na ně s řevem z oblohy vrhl Neville Longbottom.

Jeden z dračích vojáků, Raymond Arnold, udělal signál rukou, ukázal dopředu a natočil ruku doleva; a v řadách Dračí armády se zvedla vlna tichého šepotu, jak se armáda otočila směrem k nepříteli. Sluníčka věděla, že tam jsou, obě armády o sobě samozřejmě věděly, ale nějak se v tuhle chvíli všichni instinktivně ztišili.

Draci se plížili dál a dál vpřed, mezi vzdálenými stromy se začínaly objevovat kamuflované postavy Sluníček, a stále nikdo nepromluvil, nikdo nezakřičel k útoku.

Draco teď byl v čele své armády, Vincent za ním a Padma jen o další krok dál; pokud by všichni tři dokázali využít překvapení, zbytek armády by mohl mít šanci.

Na to Draco spatřil, jak na něj z dálky zírá sluníčková vojínka v čele vlastní armády; zírala na něj s rozruženým výrazem –

Jejich pohledy se setkaly přes celé lesní bojiště.

Draco měl jen zlomek vteřiny, aby se v pozadí své mysli stihl podívat, proč je Hermiona Grangerová tak našťvaná, než obě armády spustily pokřik a všichni se rozběhli do útoku.

Mezi stromy se teď vynořil zbytek Chaosu, někteří dokonce ze stromů *seskočili*, a bitva se rozpoutala naplno. Všichni stříleli do všech směrů na cokoli, co vypadalo jako nepřítel. Dost Sluníček navíc křičelo „*Luminos!*“ na Nevilla Longbottoma, zatímco chaotický Mrzimor poletoval a

smykoval ve větru způsobem, který by opravdu šlo popsat jako „chaotický“ –

A stalo se, zrovna jako se stávalo v jedné z dvaceti tréninkových vzdušných bitev, že se Nevillovo koště pod jeho sevřenými rukama rozzářilo ostrou rudou.

Mělo by to znamenat, že pro Longbottoma hra skončila.

Potom se z davu sledujících studentů ozval výkřik –

Bojový realismus. Takové bylo rozhodující pravidlo profesora Quirrella. Mohlo vám projít téměř cokoli, pokud to bylo realistické a ve skutečném životě voják jen tak nezmizel, pokud kletba strefila jeho koště.

Jak Neville padal k zemi, zaječel „*Chaotické přistání!*“ a vojáci Chaosu odtrhli svou pozornost od boje a seslali vznášecí kouzlo (a zároveň u toho pobíhali, aby nebyli snadným cílem), a skoro všichni ostatní se zastavili a vytřeštili oči –

A Neville Longbottom narazil na listy pokrytou lesní půdu, dopadl na jedno koleno, jedno chodidlo a obě dlaně, jako by poklekl, aby byl pasován na rytíře.

Všichni se zastavili. Dokonce i Tracey a Susan přerušily svůj duel.

Na stadionu utichl veškerý zvuk.

Nastalo všeobecné ticho, složené ze zájmu, údivu a vyjeveného úžasu, a všichni čekali, co se stane dál.

A pak Neville Longbottom pomalu vstal a pozvedl hůlku na Sluníčkové vojáky.

I když to nikdo na bojišti neslyšel, velká část stadionu začala prozpěvovat, „DOOM DOOM DOOM DOOM DOOM“ stoupajícím tónem pokaždé, když se to slovo zopakovalo, protože něco takového jste prostě nemohli spatřit a myslet si, že se to obejde bez hudebního doprovodu.

„Dav povzbuzuje vašeho vnuka,“ řekla Amélie Bonesová. Stará čarodějnice zkoumavě hleděla na obrazovku.

„Ano,“ řekla Augusta Longbottomová. „Někteří z nich, pokud to slyším správně, vykřikují *Naši krev pro Neville! Naše duše pro Neville!*“

„Přesně tak,“ řekla Amélie a usrkla z šálku čaje, který tam ještě před chvilkou nebyl. „To jasně ukazuje na jeho velitelský potenciál.“

„Tohle jásání,“ pokračovala Augusta, a její hlas teď zněl ještě udiveněji, „jde hlavně od mrzimorských řad.“

„Je to přece kolej pro ty loajální, má drahá,“ řekla Amélie.

„Albusi Percivale Wulfriku Briane Brumbále! *Co se to u Merlina v téhle škole děje?*“

Lucius Malfoy na obrazovky hleděl s ironickým úsměškem, prsty poklepával o opěrku, aniž by se dal rozpoznat nějaký rytmus. „Nevím, jestli je děsivější myšlenka, že za tím vším je nějaký skrytý plán, nebo myšlenka, že žádný plán nemá.“

„Podívejte se!“ vykřikl lord Greengrass. Elegantní mladý muž se zvedl ze svého křesla a prstem ukázal na obrazovku. „Tady je!“

„Půjdeme do něj obě najednou,“ zašeptala Dafné. Věděla, že pár strachem naplněných minut reálné bojové zkušenosti párkrát za týden se nemusí vyrovnat Nevillovu pravidelnému duelovému tréninku s Harrym a Cedrikem Diggorym. „Jednu z nás by zvládl, ale když obě – já použiju svoje zaklínadlo a ty ho omráčíš –“

Hannah vedle ní přikývla a hned na to obě zakřičely z plných plic a vrhly se vpřed, vznášecí kouzlo dvou podporujících sluníčkových vojáků jim pomohlo pohybovat se rychleji a ulehčilo jejich kroky, Dafné už vykřikla „*Tonare!*“ zatímco Hannah před nimi v pohybu udržovala obří *Contego* štít, a s krátkým lehkým zdvihem se obě ocitly nad hlavami první linie vojáků a přistály před Nevillem, vlasy jim vlály kolem –

(Fotografování bylo na všech bradavických hrách striktně zakázáno, ale nějak ta scéna *přesto* skončila na první straně příštího *Jinotaje*.)

– a přesně v tom samém okamžiku, protože bojování proti šikaně jí zbavilo nejmenších zbytků nejistoty, Hannah na Nevilla vypálila svou první uspávací kletbu (začala ji vyslovovat ještě když byla ve vzduchu), zatímco Dafné, soustředící se spíš na rychlost než na sílu, sekla dolů svou prastarou čepelí na místo, kde si myslela, že budou Nevillova stehna *potom*, co uskočí –

Ale Neville vyskočil vzhůru, ne stranou, vyskočil výš, než by měl být schopen, a její zářící meč proťal jen vzduch pod jeho chodidly. Dafné nějak došlo, že to znamená, že Neville pořád má někoho dalšího, kdo na něj sesílá vznášecí kouzlo, a včas zdvihla meč nad hlavu, ale Neville *dopadl příliš*

rychle a když jeho čepel narazila do její, bylo to jako by ji zasáhl potlouk. Dafné to odhodilo a dopadla zády do trávy. Tím to pro ni mohlo skončit, kdyby sám Neville také nedopadl příliš tvrdě. Se zalapáním po dechu klesl na kolena. A pak, než Neville stačil seknout svou čepelí, Hannah zakřičela „*Somnium!*“, Neville zběsile uskočil a i když pochopitelně z mrzimirčiny hůlky nic nevyšlo, protože Hannah by nedokázala znovu vypálit takhle rychle, dalo to Dafné vteřinu na to, aby se znovu vyškrábala na nohy a oběma rukama znovu sevřela hůlku -

„U Merlina,“ řekla lady Greengrassová. Její hlas zněl nejistě, její aristokratická vyrovnanost byla narušená. „Moje dcera používá kouzlo nejstarodávnější čepelí. V prvním ročníku. Nikdy jsem nevěděla, že- že je takhle talentovaná -“

„Skvělá krev,“ řekl Charles Nott souhlasně, Augusta si odfrkla.

„Má drahá lady,“ řekl profesor Quirrell vážně.

„Nepodceňujte svou dceru. To, co vidíte, není pouhý talent.“ Jeho hlas zněl ještě o něco sušěji. „Spíše to je něco, co se stane, když děti vloží svou soutěživost do hry, která zahrnuje opravdové kouzlení.“

„*Expelliarmus!*“ vykřikl Draco a snažil se, aby mu hlas neselhal, když zároveň uskočil před zářícím červeným omračovákem, který na něj vypálila Hermiona Grangerová, která ukázala doleva a pak rukou cukla tak, že vypálila doprava, až mu svaly zacukaly a málem uskočil

nesprávným směrem -

Hermiona uskočila před rychlou duelovou kletbou a bez zaváhání vypustila „*Steleus!*“ doširoka mířící kletbu, které Draco nemohl uhnout, ale zvládl namířit hůlkou na vlastní tvář a vykřiknout „*Quiescus!*“ předtím, než se ta náhlá potřeba nádechu mohla zvrhnout v záchvat kýčání, který by pro něj bitvu ukončil.

Draco Malfoy byl už takhle napůl vyčerpaný ze všech těch předchozích zamykacích a přeměňovacích kouzel, ale tenhle zmatek začínal přivádět jeho vlastní krev do varu, nevěděl, proč na něj Grangerová najednou takhle našťvaně zaútočila, ale *pokud chce boj, tak ho dostane* -

(Draci a Sluníčka se nezastavili, aby pozorovali boj mezi svými generály, Draci byli příliš dobře vycvičeni na to, aby se jen tak zarazili a koukali a to znamenalo, že Sluníčka musela taky pokračovat v boji; ale diváci na bradavickém famfrpálovém stadionu lapali po dechu, jejich pozornost byla odtržena i od show mezi Nevillem a Daffne a pohledy sledovaly duel dvou generálů. Malfoy a Grangerová po sobě pálili jednu kletbu za druhou, sesílali kouzla rychleji, než by kdokoli jiný v jejich ročníku mohl zvládnout, trénovaný duelový tanec dračího generála stál proti zběsilé energii sluníčkové generálky, až ten boj začínal připomínat duel mezi dospělými, jak dva nejmocnější prvňáci sesílali kouzla nezvyklejší, než bylo obvyklé uspávací zaklínadlo.)

- i když Dracovi začínalo docházet, že když on a Harry a pan profesor Quirrell slečnu Grangerovou považovali za někoho, kdo má zhruba takový úmysl zabít, jako miska ovocného salátu, ještě nikdy ji neviděli vzteklou.

Dafné se rozmáchla svou prastarou čepelí, opět se ani tak nesnažila tvrdě zasáhnout jako spíš švihnout čepelí tak rychle, jak jen dokázala, zároveň Hannah vykřikla „*Somnium!*“ a Neville znovu uskočil, ale byl to další trik a Hannah kouzlo sesílala ve vzdálenosti téměř z očí do očí –

– a Neville udělal přesně to, co – jak později vysvětlil – mu Cedric Diggory řekl, aby udělal, bude-li zápasit s Bellatrix Blackovou, takže s otočkou kopl Hannah opravdu tvrdě do břicha.

Mrzimorka vydala smutný tichý zvuk, bolestivé zalapání po dechu, jak ji náraz Nevillovy tvrdé boty s vahou celého jeho těla za sebou zbavil rovnováhy.

Na chvíli se celé bojiště zastavilo, všechno stálo, až na padající tělo Hannah.

Pak se na Nevillově tváři objevil výraz naprostého zděšení a sklonil hůlku. Chaotický poručík se instinktivně pohnul ke své spolužačce ze stejné koleje, natáhl k ní svou druhou ruku –

Zatímco Hannah změnila svůj pád do skutálení, zvedla hůlku a střílila po něm.

O zlomek vteřiny později Dafné, která také nezaváhala, zabodla svůj prastarý meč do Nevillových zad a způsobila tak, že s sebou svaly chaotického poručíka zacukaly, zatímco uspávací kletba od Hannah zapůsobila a poslední potomek rodu Longbottomů se zhroutil na zem se svým naprosto překvapeným výrazem zamrzlým ve tváři.

„Dnes se pan Longbottom naučil důležitou věc o svých pocitech soucitu a lítosti,“ řekl profesor Quirrell.

„A o galantnosti,“ řekla Amélie a znovu si usrkla čaje.

„Jsi v pohodě?“ zašeptala Dafné, když se protektivně nakláněla nad místem, kde Hannah ležela a svírala si břicho. Dívka ale jen vydávala dávivé zvuky, jako by se snažila nezvracet a zároveň nebrečet.

Nějak se stalo, že i když to nebyla ta nejlepší taktika – bylo by lepší, kdyby Hannah byla hned vyřazena, než aby ji ostatní vojáci museli ochraňovat – spousta Sluníček stála hned před Hannah, hůlky pevně sevřené a vztekle koukali na Chaosy. Někdo, Dafné neviděla kdo, mezi ty dvě skupiny seslal prismatickou bariéru.

A z nějakého důvodu se nezdálo, že by Chaos v útoku pokračoval. Dokonce i Tracey zcela změnila svůj temný výraz a teď nervózně přešlapovala z jedné nohy na druhou, jako kdyby si nemohla vybavit, na které straně stojí –

„Stop!“ zakřičel hlas. „Zastavte boj!“

Moc bojování sice neprobíhalo, ale zaúčinkovalo to.

Generál Potter, který teď naprosto vypadal jako Chlapec-který-přežil, vypochoďoval z místa za stromy, pod jedním ramenem držel něco velkého, zakrytého maskovacím plátnem.

„Je dýchání slečny Abbottové v pořádku?“ vykřikl generál Potter.

Dafné se neotočila. Nevěřila, že tohle není past – byla si naprosto jistá tím, že kdyby Chaos při téhle příležitosti zaútočil, profesor Quirrell by se později nejenom rozhodl, že je to legální, ale ještě by to odměnil extra body. Ale Dafné tu odpověď sama zaslechla, nebylo to tak, že by se Hannah snažila dýchat *tiše*, a tak řekla, „Víceméně.“

„Měla by odtud zmizet za někým, kdo umí léčivá kouzla,“ řekl Harry. „Pro případ, že má něco zlomené.“

Zpoza Dafné řekl tichý hlas mezi lapáním po dechu,
„Pořád – můžu – bojovat –“

„Slečno Abbottová, ne–“ říkal Harry zrovna když se za Dafné ozval zvuk, jako by někdo znovu dopadl do trávy poté, co zkoušel vstát. Všichni zamrkali, ale Dafné se k Harrymu zády neotočila.

„Proč učitelé nezastavili bitvu?“ ptala se Susan vztekle.

„Hádám, že proto, že slečna Abbottová není v bezprostředním nebezpečí, a profesor Quirrell si myslí, že se naučíme cennou lekci,“ řekl Harry ztěžka. „Podívejte, slečno Abbottová, pokud odejdete, Tracey z téhle bitvy také odejde. Už teď vás je víc než nás, takže je to pro vaši stranu velmi dobrá nabídka. Prosím, jděte.“

„Hannah, prostě běž!“ řekla Dafné. „Prostě řekni, že končíš!“

Když Dafné pohlédla zpět, spatřila, jak Hannah, stále na trávě stočená do klubíčka, vrtí hlavou.

„Ok, k čertu s tím,“ řekl Harry. „Chaos! Čím rychleji je omráčíme, tím rychleji se odsud dostane! Budeme velmi rychlí, i když to bude znamenat oběti! Konec příměří! TUŇÁK!“

Dafnin politický zadní mozek sotva začal obdivovat, jak teď díky několika Harryho slovům Chaos vypadal jako ta dobrá strana, když v téměř dokonalém souladu všichni z Chaosu zabořili ruce do kapes u svých uniforem a vytáhli z nich zelené brýle podivného stylu. Nic jako ty, které byste nosili na pláži, spíš jako ochranné brýle na vaření pokročilých lektvarů.

To už si Dafné uvědomila, co se stane, a rychle natáhla ruku, aby si zastínila oči, zatímco Harry strhl látku zakrývající kotlík.

Tekutina, která se vyřinula, když Harry Potter obsah kotlíku vrhl do vzduchu, byla příliš jasná na to, aby šla spatřit, příliš zářivá na to, aby si ji šlo představit, žhnoucí jako tucetkrát zesílené Slunce –

(což bylo přesně to, co to bylo)

(sluneční světlo investované do stvoření žaludů, ta jasná energie, která živila strom, aby vyrostl z hlíny)

(fialová barva záře byla směsí modrých a červených vlnových délek, které absorboval chlorofyl)

(téměř žádná zelená vlnová délka, kterou chlorofyl odrážel a dával tak listům zelenou barvu)

(což také byla barva brýlí Legie chaosu, vytvořených, aby zelené vlnové délky prošly a červené a modré byly

zablokovány, takže i ten nejjasnější fialový jas se dal vydržet)

- fialové světlo zářilo a zářilo. Dafné se pokusila uvolnit si oči, ale zjistila, že se na nic nedokáže přímo podívat, i odražené fialové světlo bylo tak jasné, že musela mhouřit oči, a měla čas zakřičet jen jedno *Finite Incantatem*, které nezafungovalo, než ji dostala uspávací kletba.

Zbytek bitvy potom už nezabral dlouho.

„TEĎ!“ zařval Blaise Zabini, původně ze Sluníček, teď vedoucí oddělené skupinky chaotických legionářů. „Chci říct, TUŇÁK!“ Zmijozelova ruka popadla látku, která bránila kotlík před slunečním světlem, které by reakci spustilo, a už začínala sklouzávat.

„TEĎ!“ zařval Dean Thomas, původně z Chaosu, teď řídící část Dračí armády. „UDĚLEJTE COKOLI CO UDĚLAJÍ ONI!“

Chaosové ze Zabiniho skupinky dali ruce do kapes svých uniforem a vytáhli z nich zelené brýle -

- pohybem, který byl téměř dokonale napodoben Deanem a jeho dračími válečníky, kteří také vytáhli zelené lektvarové ochranné brýle a nasadili si je stejně rychle, jako si Chaosové nasadili své brýle, když fialové záření vybuchlo.

(Jak generál Malfoy vysvětlil, pokud pan Goyle nahlásil, že Legie Chaosu nosí zeleně zbarvené brýle, nemuseli jste chápat *proč*, abyste si je také mohli přeměnit.)

„TO JE PODVOD!“ vykřikl Blaise Zabini.

„TO JE TECHNIKA!“ vykřikl Dean zpátky. „DRACI, ÚTOK!“

(„Promiňte,“ řekla lady Greengrassová. „Pane Quirrelli, mohl byste se přestat takhle smát? Je to znepokojující.“)

„DEJTE FINITE NA JEJICH BRÝLE!“ zakřičel Blaise Zabini, když se k sobě obě armády v té všudypřítomné, oči propalující fialové záři rozběhly. „POŘÁD MŮŽEM VYHRÁT!“

„SLYŠELI JSTE HO!“ vykřikl Dean. „JDĚTE PO JEJICH BRÝLÍCH!“

Odpověď Blaise Zabiniho už nebyla srozumitelná.

Tahle bitva trvala podstatně déle.

„*Mdloby na tebe!*“ zaječela sluníčková generálka.

Draco neucukl, nebránil se protikouzlem, ani k jednomu neměl dost energie, jen posunul levou rukou a doufal –

Červený záblesk se znovu roztříštil o Dracovu *Colloportus* rukavici, kterou přeměnil a přikouzlil ke své ruce stejně jako zbytek Dračí armády. Tento štít teď byl všechno, co ho ochraňovalo.

Už by měl udělat protiútok, ale Draco sotva popadal dech, jak se spolu pod stromy pohybovali sem a tam v neustálém duelovém tanci. I generálka Grangerová před ním sotva popadala dech, tvář mladé dívky se leskla potem, jako by to byla rosa, její kaštanové vlasy se slévaly do pramenů. Její maskáčová uniforma měla na sobě místa zvlhlá potem, ramena se jí vyčerpaně třásla, ale její hůlka byla stále

ocelově pevná a stabilně mířila na Draca po celou dobu jejich pohybu. Oči jí zářily, tváře byly zrudlé vztekem.

No tak, holčičko, proč dnes předstíráš, že bojuješ jako dospělá?

Tahle hláška ho napadla, ale opravdu nepotřeboval Grangerovou naštvat ještě víc, a tak místo toho jen řekl – i když slyšel, jak se mu láme hlas: „Nějaký důvod, proč jste na mě naštvaná, Grangerová?“

Dívka sama lapala po dechu a hlas jí přeskakoval, když promluvila. „Vím, co tu plánujete,“ řekl Hermiona Grangerová a hlas jí zesiloval. „Vím, co vy a Snape plánujete, Malfoyi, a vím, kdo za tím stojí!“

„Umm?“ řekl Draco, aniž by se nad tím zamyslel.

To ale Grangerovou naštvalo ještě víc, až jí zbělely prsty, jak tiskla na něj namířenou hůlku.

A pak to Dracovi došlo a i v něm se začala vařit krev. I ona si myslela, že proti ní tajně osnová plányproti ní

„Ty taky?“ vykřikl Draco. „Vždyť jsem ti pomohl, ty pizizubko! Ty, ty, ty –“ se zakoktáním prolétl všechny temné kletby, které se mu vybavily, dokud nenarazil na něco, co na ni mohl opravdu seslat: „DENS AUGEO!“

Ale Grangerová sebou mrskla a kolem zuby zvětšující kletby udělala otočku. Pak se její hůlka dotočila a namířila ji v bezprostřední blízkosti, a i když Draco pozvedl svou levou ruku jako štít a umístil magicky uzamčenou rukavici mezi sebe a cokoli se to chystala seslat, hlas sluníčkové generálky zesílil do výkřiku, slyšitelného přes celé bitevní

pole –

„ALOHOMORA!“

Čas se měl zastavit.

Ale to se nestalo.

Místo toho zámeček jen cvakl a spadl z rukavice.

Jen tak.

Jen tak.

Obrazovky to celému bradavickému stadionu ukázaly naprosto jasně.

A to mrtvolné ticho, které zavládlo mezi všemi lavicemi v každé sekci, vypovídalo o tom, že všichni zcela jasně pochopili, že potomek rodu Malfoyů byl v magii přemožen mudlorozenou čarodějkou.

Hermiona Grangerová se v souboji nedorazila, nedala najevo, že by si uvědomovala, co udělala. Místo toho vykoplá nohou v mudlovském stylu a snadno vyrazila Dracovi hůlku z ruky, protože jeho šokovaná mysl a tělo se prostě pohybovaly příliš pomalu. Draco se vrhl za svojí hůlkou, zběsile šátral po zemi, ale za ním lámající se dívčí hlas řekl „*Somnium!*“ a Draco Malfoy padl a už se nezvedl.

Následoval další zamrzlý okamžik ticha. Sluníčková generálka se na nohou třásla a vypadala, že by mohla omdlíť.

Potom Dračí vojáci z plna hrdla zařvali a vrhli se pomstít svého generála.

Pan a paní Davisovi se třásli, jak se zvedali z pohodlných sedadel v profesorské famfrpálové lóži; při chůzi už se nemohli tak docela tisknout k sobě, ale pevně se drželi za ruce a předstírali, že jsou neviditelní. Kdyby byli malými dětmi a mohla jim spontánně vytrysknout magie, pravděpodobně by na sebe seslali maskování.

Starý Charles Nott nic neříkal, když se zvedal ze sedadla. Zjizvený lord Jugson nic neříkal, když povstal ze svého vlastního sedadla.

I Lucius Malfoy se postavil a nic neříkal.

Všichni tři se vydali se ke schodišti z vyvýšené lóže. Pohybovali se v děsivém souladu, jako trio bystrozorů –

„Lorde Malfoyi,“ řekl učitel obrany laskavým tónem. Stále ještě seděl na svém místě a shlížel na obrazovky podobné pergamenům, ruce svěšené po bocích, jako by se z nějakého důvodu nechtěl hýbat.

Bělovlasý muž se zastavil těsně před odchodem, a stejně tak se po jeho boku zastavili i ten starý, i ten zjizvený. Hlava lorda Malfoye se mírně pootočila na učitele obrany – dost na to, aby se to dalo brát jako zaujetí.

„Vašemu synovi se dnes dařilo mimořádně dobře,“ řekl profesor Quirrell. „Musím přiznat, že jsem ho podcenil. A vysloužil si loajalitu své armády, jak jste viděl.“ Hlas učitele obrany byl stále velmi laskavý. „Jako učitel vašeho syna, jsem toho názoru, že nepřinese žádný zisk zasahovat do jeho –“

Lord Malfoy i jeho doprovod zmizeli dolů po schodech.

„Dobrý pokus, Quirine,“ řekl Brumbál tiše. Obličej starého kouzelníka ukazoval znepokojené vrásky; rovněž se ze svého místa nezvedl a hleděl na pergamenové obrazovky jako kdyby stále něco ukazovaly. „Myslíte si, že vás poslechne?“

Ramena učitele obrany s sebou v prvním pohybu od konce bitvy mírně trhly.

„Mno,“ řekla lady Greengrassová když se zvedla, zapraskala prsty a protáhla se. Její manžel setrval v tichosti po jejím boku. „Musím říct, že tohle bylo... zajímavé...“

Amélie Bonesová se zvedla ze svého vypolstrovaného místa bez jakéhokoli divadýlka. „Opravdu zajímavé,“ řekla.

„Přiznávám, že mě trochu znepokojuje dovednost, s jakou ty děti bojují.“

„Dovednost?“ řekl lord Greengrass. „Jejich kouzla na mě takový dojem neudělala. Až na ty Dafniny, samozřejmě.“

Stará čarodějnice nehnutě hleděla na plešatějící hlavu učitele obrany. „Omračující kletba není na úrovni prvního ročníku, lorde, ale to není dovednost, kterou jsem myslela. Podporovali se řadou jednoduchých kouzel, rychle reagovali na překvapení...“ ředitelka OUKZ se zarazila, jako kdyby hledala slova, kterým by mohl rozumět pouhý civilista. „I vprostřed bitvy,“ řekla konečně, „když všemi směry létají kletby... se ty děti cítily jako doma.“

„Ano, paní ředitelko,“ řekl učitel obrany. „S některými dovednostmi je lepší začít v mládí.“

Oči staré čarodějky se zúžily. „Připravujete je jako vojenskou sílu, profesore. Za jakým cílem?“

„No moment!“ vmísil se do toho lord Greengrass. „Spousta škol vyučuje duely od prvního ročníku!“

„Duely?“ řekl učitel obrany. Za jeho zády nebylo vidět, že na bledém obličejí má úsměv. „To není nic v porovnání s tím, co se naučili moji studenti, lorde. Naučili se nezaváhat při překvapivém útoku, ani proti přesile. Naučili se přizpůsobit se bojovým podmínkám, jedna změna za druhou. Naučili se chránit své spojence, chránit ty, kteří jsou cennější, opustit pěšáky, kteří nemohou být zachráněni. Naučili se, že aby přežili, musí následovat rozkazy. Někteří si i osvojili trochu kreativity. Ne, lorde Greengrassi, *tito* kouzelníci se nebudou skrývat na svých panstvích a čekat na ochranu, až přijde další hrozba. Budou vědět, jak bojovat.“

Augusta Longbottomová třikrát hlasitě tleskla.

Vyhráli jsme.

To byla první věc, kterou Draco slyšel, když se na bojišti probudil, Padma mu řekla, jak se do toho jeho vojáci opřeli potom, co padl. Jak, díky plánování dračího generála, pan Thomas dovedl svůj oddíl k vítězství proti Chaosu. Jak generál Potter porazil tu část Sluníčkového regimentu která se s ním srazila. Jak se Draci pana Thomase spojili s hlavní částí armády a měli u sebe jak svoje vlastní brýle, tak ty od poraženého Chaosu. Jak, jen o chvíli později, zbývající skupinka generála Pottera zaútočila na ostatní armády tím lektvarem, který vydával fialové světlo. Jak Draci měli

početní převahu jak nad Sluníčky, tak nad Chaosem, jak měli dostatek brýlí pro své válečníky, a jak Padma dokázala dovést svou poděděnou armádu k vítězství.

Soudě podle světla v Padminých očích a arogantního úsměvu, na který by i Malfoy mohl být hrdý, očekávala gratulace. Draco ze sebe přes zaťaté zuby zvládl vycedit nějakou pochvalu. Později si nevzpomínal, co vlastně řekl. Zdálo se, že ta v cizině narozená čarodějka neměla ponětí, co se stalo a co to znamená.

Prohrál jsem.

Pod šedým nebem se Draci dovlekli zpátky do Bradavic. Na Dracovu kůži padaly jedna po druhé chladné kapky deště. Ten dlouho slibovaný déšť začal už když byl omráčen. Dracovi teď zbývala jen jedna možnost. Vynucený tah, jak to pan MacNair, který Draca naučil šachy, nazýval. Harrymu Potterovi se to pravděpodobně nebude líbit, pokud byl vážně do Grangerové tak zamilovaný, jak všichni říkali. Ale byl to vynucený tah, jak pan MacNair definoval to, co jste museli udělat, pokud hra vůbec měla pokračovat.

Obraz se v Dracově mysli opakoval znovu a znovu, zatímco jako stroj procházel obrovskou bradavickou bránou, poslal Vincenta a Gregoryho pryč dvěma ostrými slovy a zůstal sám v soukromí své ložnice. Ležel na posteli a zíral na zeď nad psacím stolem. Zaplňovalo to jeho mysl, jako by ho k té vzpomínce připoutal mozkomor.

Jak zámek na jeho rukavici cvakl a spadl –

Draco věděl, *věděl*, co udělal špatně. Byl unavený po dvaceti sedmi sesláních zamykacích kouzel pro všechny ostatní dračí vojáky. Méně než minuta nestačila, aby se po

seslání každého toho kouzla zotavil. A dokázal *Colloportus* na svou vlastní zamknutou rukavici *jenom* seslat, dokázal to kouzlo *jenom* seslat, ale už ne do něj dát všechnu svoji sílu, aby to k sobě přimknul pevněji, než by Harry Potter nebo Hermiona Grangerová dokázali zlomit.

Ale tohle mu nikdo neuvěří, i když to byla pravda. Ani ve Zmijozelu mu to nikdo neuvěří. Znělo to jako výmluva, a nikdo v tom nic jiného neuslyší.

Grangerová provedla otočku a vykřikla „ALOHOMORA!“ -

Dracova mysl si to přehrávala znovu a znovu a pomalu v něm narůstal vztek. Pomohl Grangerové - spolupracoval s ní, když zařídili zákaz zrádců - podal jí ruku, když visela ze střechy - zabránil tomu, aby se kolem ní ve Velké síni spustila bouře - neměla nejmenší ponětí, co riskoval, co už pravděpodobně *ztratil*, co pro dědice rodu Malfoyů znamenalo udělat něco takového pro *mudlovskou šmejdku* -

A teď už mu zbýval jen jeden poslední krok, a pointa vynuceného tahu spočívala v tom, že jste ho museli provést, i pokud to znamenalo čas po škole a ztrátu kolejních bodů. Profesor Snape tomu bude rozumět a chápat, ale byly tu hranice (jak ho otec varoval) toho, co učitel lektvarů mohl přehlédnout.

Vyzvat Grangerovou ke kouzelnickému duelu, jasně navzdory bradavickým pravidlům. Přímo ji napadnout, pokud se to pokusí odmítnout. Porazit ji jeden na jednoho, na veřejnosti, bez nějaké chytré duelové strategie, jen prostě *být silnější*. Jednoznačně, dokonale, totálně ji porazit, jako sám Pán zla porážel své nepřátele. Naprosto všem vyjasnit, aby o tom nikdo nemohl pochybovat, že Draco byl

jen vyčerpaný po seslání tolika kouzel. Dokázat, že Malfoyova krev je silnější než krev nějaké mudlovské šmejdky -

Až na to, že není, zašeptal hlas Harryho Pottera v Dracově mysli. Je jednoduché zapomenout, co je opravdu pravda, Draco, jakmile se začneš pokoušet vyhrát v politice. Ale ve skutečnosti existuje jen jedna věc, která z tebe dělá kouzelníka, pamatuješ si?

A Draco pochopil, pochopil důvod svého neklidu, zatímco zíral na zeď nad stolem a uvažoval o svém vynuceném pohybu. Mělo to být jednoduché - když to byl jen jeden, pohyb který mohl udělat - ale-

Grangerová se otáčela a rotovala, propocené vlasy poletovaly kolem ní, blesky vylétávaly z její hůlky zrovna tak rychle jako z jeho, kletba a protikletba, svítící netopýrci mu létali do tváře, a za tím vším ten vzteklý výraz v jejích očích -

Jedna jeho část to obdivovala, než se to celé pokazilo, obdivovala její vztek a sílu, jedna jeho část si vychutnávala první opravdový souboj, který kdy zažil, proti...

...rovnému soupeři.

Pokud by Grangerovou vyzval a prohrál...

To by nemělo být možné, Draco svoji hůlku dostal celé dva roky před všemi ostatními ve svém ročníku.

Byl tu důvod, proč se většinou neobtěžovali dávat hůlky devítiletým. Věk se také počítal, nešlo jen o to, jak dlouho už tu hůlku máte. Grangerová měla narozeniny jen pár dní

po začátku školního roku, kdy jí Harry koupil ten váček. To znamenalo, že jí teď bylo dvanáct, že jí bylo dvanáct skoro celou dobu v Bradavicích. A pravda byla, že Draco mimo hodiny moc netrénoval, pravděpodobně ne tolik, jako Hermiona Grangerová z Havraspáru. Draca ani nenapadlo, že by potřeboval víc tréninku, aby zůstal nejlepší...

A Grangerová byla taky vyčerpaná, zašeptal v něm Hlas protidůkazů. Grangerová musela být vyčerpaná ze všech těch omračujících kleteb a pořád v tom stavu byla schopná zrušit jeho zamykací kouzlo.

A Draco si *nemohl dovolit vyzvat Grangerovou na veřejnosti, jeden proti jednomu, bez jakýchkoli výmluv, a prohrát.*

Draco věděl, co by se v takovéto situaci mělo dělat. Měl by podvádět. Ale pokud by někdo zjistil, že Draco podváděl, byla by z toho katastrofa, dokonalý kompromitující materiál, i kdyby se to nikdy nezveřejnilo. Každý Zmijozel by to věděl, *sháněli by se po tom...*

A potom, pokud byste to pozorovali, byste spatřili jak se Draco Malfoy zvedl z postele, šel ke svému stolu, vytáhl papír z toho nejlepšího ovčího pergamenu a perlou zdobený kalamář naplněný stříbrnozeleným inkoustem, v kterém bylo pravé stříbro a rozdrcené smaragdy. Z velkého kufru u nohou postele vytáhl knihu rovněž zdobenou stříbrem a smaragdy s názvem Etiketa Britských rodů. Novým, čistým brkem začal Draco Malfoy psát a často shlížel na otevřenou knihu jako na zdroj. Na klučíčí tváři byl pochmurný úsměv, kterým mladý Malfoy velmi připomínal svého otce, zatímco opatrně kreslil každé písmeno, jako kdyby šlo o oddělené umělecké dílo.

Od Draca, syna Luciuse syna Abraxe, pánů ze vznešeného a nejstarobylejšího rodu Malfoyů, syna Narcissy, dcery Druelly, dcery ze vznešeného a nejstarobylejšího rodu Blacků, potomek a dědic vznešeného a nejstarobylejšího rodu Malfoyů.

Hermioně, první z Grangerů.

(Když tahle forma před mnoha lety byla vynalezena, měla znít zdvořile; teď, staletí potom, co se užívala k označení mudlovských šmejdů, nabrala krásnou pachut' vytríbeného jedu.)

Já, Draco z nejstarobylejšího rodu, požaduji odčinění za

Draco se zarazil a opatrně odsunul brk stranou, aby z něj neskápl inkoust. K tomuhle potřeboval záminku, alespoň pokud chtěl trvat na podmínkách duelu. Ten vyzvaný si mohl vybrat, *pokud* neurazil vznešený rod. Musel to udělat tak, aby to vypadalo, že ho Grangerová urazila...

Co si to myslel? Grangerová ho *urazila*.

Draco nalistoval stránku standardních ukázek a našel si jednu, která mu připadala přiměřená.

Já, Draco, z nejstarobylejšího rodu, požaduji odčinění za to, že jsem Vám třikrát pomohl a nabídl Vám jen svou dobrou vůli a Vy jste mě oplátkou falešně obvinila z plánů proti Vám,

Draco se musel zarazit a zhluboka se nadechnout, zklidnit doutnající hněv, znovu tu urážku začínal cítit a právě tu poslední větu dopsal a bez přemýšlení ji podtrhl, jako kdyby se jednalo o obyčejný dopis. Po chvilkovém zamyšlení se to

rozhodl nechat; možná už to nemělo zcela formální podobu, ale mělo to bezprostřední, vzteklý tón, který mu připadal vhodný.

kteroužto urážku jste spáchala před zrakem celé Británie

Tudíž já, Draco, Vás vyzývám, Hermiono, dle zvyku, dle zákonu, dle

„Sedmnáctého rozhodnutí třicátého prvního Starostolce,“ řekl Draco, aniž by se podíval, větu z mnoha divadelních her; řekl to a vzpřímeně se posadil – ve svých žilách cítil každou kapku své vznešené krve.

Tudíž já, Draco, Vás vyzývám, Hermiono, dle zvyku, dle zákonu, dle sedmnáctého rozhodnutí třicátého prvního Starostolce, abyste se se mnou utkala v kouzelnickém duelu za následujících podmínek: že se setkáme o samotě a s nikým nepromluvíme předtím ani potom,

Pokud by ten duel nedopadl dobře, Draco by nic nemusel říkat a u toho by to zůstalo. A pokud by Grangerovou porazil, pak by se experimentální metodou dozvěděl, že by ji dokázal znovu porazit během veřejné výzvy. To nebylo žádné podvádění, to byla Věda, a to bylo téměř stejně dobré.

jen za použití magie, zapovídajíc smrt nebo trvalé zranění.

...kde? Draco slyšel o bradavické místnosti, která je na duely skvělá, vše cenné tam má ochrany, žádné užvaněné portréty... co že to bylo...

...v pamětní síni hradu Bradavické školy čar a kouzel,

A jejich druhý, veřejný duel by měl následovat brzo, ideálně zítra, stačila jen trocha času, aby se jeho reputace ve Zmijozelu nenávratně sesypala. Musí s Grangerovou poprvé bojovat *dnes* - v noci.

až odzvoní půlnoc, kterou skončí tento den.

Draco, ze vznešeného a nejstarobylejšího rodu Malfoyů.

Draco formální pergamen podepsal a potom vytáhl jeden z těch obyčejných, levnějších pergamenů a normální inkoust a napsal své post scriptum:

Pokud nevíš, jak to s těmi pravidly je, funguje to nějak takhle, Grangerová. Urazilas nejstarobylejší rod a já mám plné právo tě vyzvat. Pokud porušíš podmínky toho duelu, třeba tím, že se v té síni ukáže Kratiknot, nebo se o tom jenom zmíníš někomu jinému, můj otec požene tebe a tvou falešnou čest rovnou před Starostolec.

Draco Malfoy.

Poslední písmena brk do pergamenu vytlačil tolik, že se mu zlomil hrot a vytvořil tak kaňku a malou trhlinu, a Draco usoudil, že to vypadá náležitě.

Té noci při večeři k Harrymu Potterovi přišla Susan Bonesová a řekla mu, že Draco Malfoy svůj plán proti Hermioně spustí někdy brzo. Varovala všechny členky SP.O.HR.O.Če a varovala profesorku Prýtovou a profesora Kratiknota a dnes v noci se chystala poslat dopis své tetě a teď ještě varovala Harryho Pottera. S Padmou o tom mluvit tak docela nemohla - řekla Susan s velmi vážným

výrazem – protože Padma je, pokud jde o její loajalitu k Hermioně a k jejímu generálovi, nejistá.

Harry James Potter-Evans-Verres, který byl teď frustrovaný celou touhle situací, spíš než něčím opravdu *produktivním*, na ni vyštěkl, že *ano*, ví, že se něco musí udělat.

Když Susan Bonesová odešla, Harry se podíval na druhý konec Havraspárského stolu, kde Hermiona seděla daleko od něj, od Padmy, Anthonyho nebo kohokoli jiného ze svých kamarádů.

Ale Hermiona nevypadala, že by měla náladu na to, aby k ní někdo šel a začal ji obtěžovat.

Později, když na to vzpomínal, Harryho napadlo, jak ve všech fantasy a sci-fi knížkách postavy vždycky došly ke svému vážnému, důležitému rozhodnutí na základě vážných, důležitých důvodů. Hari Seldon stvořil svou Nadaci, aby mohlo Galaktické impérium znovu povstat z prachu, ne protože by jako šéf výzkumné skupiny vypadal důležitěji. Raistlin Majere mezi sebou a svým bratrem utnul všechna pouta, protože se chtěl stát bohem, ne proto, že byl, pokud šlo o společenské vztahy, neschopný a neochotný se zeptat na radu, jak by to mohl řešit lépe. Frodo Pytlík přijal Prsten, protože byl hrdinou a chtěl zachránit Středozem, ne proto, že by bylo nevhodné říci ne. Pokud by někdo někdy napsal pravdivou historii světa – ne že by to někdy bylo možné – pak by se pravděpodobně ukázalo, že 97% všech klíčových osudových okamžiků jsou jen lži a balící papír a triviální myšlenky, které si dotyčný zrovna tak mohl pomyslet trochu jinak.

Harry James Potter-Evans-Verres se podíval na Hermionu Grangerovou, která seděla na druhém konci stolu, a pocítil

neochotu ji obtěžovat, protože už teď vypadala, že má špatnou náladu.

A pak si Harry pomyslel, že by bylo rozumnější si nejdřív promluvit s Dracem Malfoyem, aby potom mohl Hermionu absolutně definitivně ujistit, že proti ní Draco nic neplánuje.

A potom po večeři, když Harry sešel ke zmijozelskému sklepení a Vincent mu řekl, že *šéf nemá být vobtěžovanej...* si Harry pomyslel, že by se možná měl jít podívat, jestli by si s ním Hermiona nepromluvila hned. Že by měl prostě začít rozplétat celou tuhle motanici dřív, než se zacuchá ještě víc. Harryho napadlo, jestli jenom neprokrastinuje, jestli si jeho mysl prostě nenašla chytrou výmluvu, proč něco nepříjemného-ale-nezbytného odložit.

Vážně ho to napadlo.

A pak se Harry James Potter-Evans-Verres rozhodl, že si místo toho s Dracem Malfoyem promluví zítra ráno, po nedělní snídani, a pak si promluví s Hermionou.

Lidé takovéhle věci dělají pořád.

Bylo pondělí ráno, 5.května 1992 a napodobenina oblohy nad Velkou síní v Bradavicích ukazovala mohutnou dešťovou sprchu, která se dolů valila v takové hustotě, že i světlo blesků bylo utlumeno a přetaveno do slabého bílého tepu, který občas osvětlil stoly kolejí; tváře jim pobledly a studenti v ty okamžiky připomínali duchy.

Harry seděl u havraspárského stolu, unaveně jedl vaflí a čekal, až se objeví Draco, aby celou tu záležitost mohl začít

řešit. Okolo koloval výtisk *Jinotaje*, na jehož přední stránce se nějak ocitly Hannah a Dafné, ale k němu ještě nedoputoval.

O pár minut později Harry dojedl svojí vaflí a znovu se rozhlédl, jestli Draco už dorazil ke zmijozelskému stolu na snídani.

Bylo to podivné.

Draco Malfoy se téměř nikdy neopozdil.

Vzhledem k tomu, že se Harry díval směrem k zmijozelskému stolu, nevšiml si, že Hermione Grangerová prošla obrovskými dveřmi Velké síně. Proto ho docela vylekalo, když se otočil zpátky a spatřil, že Hermione sedí přímo naproti němu u havraspárského stolu, protože něco takového úmyslně neudělala už víc než týden.

„Ahoj, Harry,“ řekla Hermione a její hlas zněl téměř dokonale normálně. Začala si na talíř nabírat toasty a zdravé ovoce a zeleninu. „Jak se máš?“

„V rámci jedné standardní odchylky od mého prazvláštního průměru,“ odpověděl Harry automaticky. „Jak jsi na tom ty? Vyspala ses dobře?“

Pod očima Hermiony Grangerové byly černé kruhy.

„Ale jo, jsem v pohodě,“ řekla Hermione Grangerová.

„Um,“ řekl Harry. Vzal si na talíř kousek koláče (jeho mozek byl příliš zaměstnán jinými věcmi, a tak si Harryho ruka jednoduše vzala tu nejchutnější věc v jeho dosahu, aniž by se zabývala složitými úvahami o tom, jestli je připravený na

dezert). „Um, Hermiono, dneska si s tebou budu muset promluvit, nevádí?“

„Ne,“ řekla Hermiona. „Proč by mělo?“

„Protože –“ řekl Harry. „No – ty a já jsme – několik posledních dnů –“

Zmlkni, navrhla mu jedna jeho část, kterou Harry nedávno pověřil dozorem nad záležitostmi spojenými s Hermionou.

Hermiona Grangerová každopádně nevypadala, že by mu věnovala moc pozornosti. Jen zírala na svůj talíř a pak, po zhruba deseti vteřinách rozpačitého ticha, začala jíst kousky rajčete, jeden po druhém, bez přestávky.

Harry odvrátil pohled a začal jíst svůj vlastní koláč, který se, jak zjistil, nějak na jeho talíři objevil.

„Takže!“ řekla Hermiona Grangerová náhle, když se v tichosti postarala o většinu kousků na svém talíři. „Stalo se dnes něco?“

„Um...“ řekl Harry. Zběsile se kolem sebe rozhlížel, jako by chtěl najít něco, co by posloužilo jako začátek konverzace.

A tak si jich Harry všiml jako jeden z prvních a beze slov na ně ukázal, i když Velkou síní proběhla náhlá vlna šepotu, který naznačovala, že ostatní si jich všimli také.

Ten rudý nádech jejich hábitů by byl rozpoznatelný kdekoli, ale Harryho mozku stejně chvilku zabralo, než si ty tváře dokázal zařadit. Vážný, asijsky vypadající muž, dnes docela zamračený. Muž s pronikavým pohledem, kterým přelétl celou místnost, jehož dlouhé černé vlasy za ním poletovaly

v culíku. Hubený, bledý a neoholený muž, s tváří tak bledou, že vypadala jako z kamene. Harrymu chvilku trvalo, než si ty tváře zařadil a vzpomněl si na jejich jména, z toho dávného dne v lednu, kdy mozkomoři dorazili do Bradavic: *Komodo, Butnaru, Goryanof.*

„Bystrozoří trojice?“ řekla Hermiona nečekaně veselým hlasem. „Zajímalo by mě, co tu dělají.“

Byl mezi nimi i Brumbál a Harry nepamatoval, že by kdy vypadal tak znepokojeně. Po chvilce oči starého kouzelníka přejely celou Velkou síní, přes všechny studenty šeptající nad svojí snídaní, a ukázal na –

– rovnou na Harryho.

„Co to bude teď,“ zamumlal Harry. Jeho vnitřní myšlenky ale propadly podstatně větší panice a zběsile přemýšlel, jestli si ho někdo nějak spojil s tím útekem z Azkabanu. Pohlédl k hlavnímu stolu a snažil se, aby ten pohled byl jen normální, uvolněný. Uvědomil si, že dnes ráno tam profesor Quirrell nikde není –

Bystrozoří k němu rychlým krokem dorazili, bystrozor Goryanof přišel z druhé strany havraspárského stolu, jako by mu chtěl zabránit útek tím směrem, bystrozor Komodo a bystrozor Butnaru přišli z Harryho strany, ředitel za nimi.

Všechnen hovor kolem zcela utichl.

Bystrozoří Harryho místo u stolu obklíčili ze tří směrů.

„Ano?“ řekl Harry, tak normálně jak jen dokázal. „Co se děje?“

„Hermiono Grangerová,“ řekl bystrozor Komodo bezbarvým hlasem, „jste zatčena za pokus o vraždu Draca Malfoye.“

[<< 77. Dohry: Sebeaktualizace - Fénixova cena, klobouk a plášť](#)

[79. Tabu za tabu, část 1. - Starostolec: Předehra >>](#)

Tato kniha už je k dispozici celá, ale odkazy na samostatné kapitoly najdete na stránce <https://archetypal.cz/2018/hpamr-kniha-ctvrta/>.

Nejnovější verze všech knih #HPaMR ke stažení najdete na stránce <https://archetypal.cz/HPaMR>